

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

EEN SCHAT UIT HET VERLEDEN

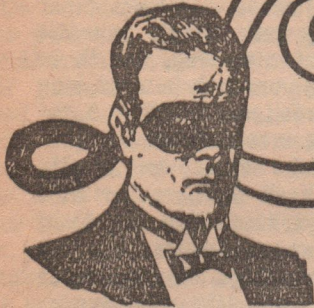
N° 2725

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EEN SCHAT UIT HET VERLEDEN

HOOFDSTUK I.

DE DIEFSTAL

Het was ongeveer tien uur in de ochtend, toen er plotseling een grote opschudding ontstond in de gang, waarop onder meer de deur uitkwam van de kamer van de hoofdinspekteur Baxter, in het rode bakstenen gebouw van Scotland Yard, aan het Victoria-Embankment in Londen.

Het rumoer bleef aanhouden, totdat de hoofd-inspekteur zelf zich ongeduldig tot zijn sekretaris, Marholm wendde en zei :

— Ga toch eens kijken wat er aan de hand is, Marholm, ik kan onmogelijk mijn gedachten bij mijn werk houden.

Marholm ging zonder zich te haasten de deur uit en ontdekte aan het begin van de gang een zestal agenten, die verwoede pogingen deden iemand tegen te houden. Toen Marholm bij de groep kwam wendde de ongewenste bezoeker, een driftige oude heer, met een rood gezicht zich tot hem en zei :

— Mijn naam is Jesurun Harvey. En

ik geloof wel te mogen zeggen, dat u die naam wel eens gehoord zult hebben. Ik ben vannacht bestolen en ik wens bij hoofd-inspekteur Baxter de zaak persoonlijk aan te geven. Hij kent mij, hij is lid van dezelfde club als ik ben en ik wens dat hij zich persoonlijk met het geval bemoeit.

Op het horen van de naam trok de sekretaris van de hoofd-inspekteur zijn wenkbrauwen zo hoog mogelijk op. Het was de naam van een van de rijkste inwoners van Londen, die de laatste jaren nog heel wat rijker was geworden door een zeer gelukkige handel in verse en gelooiden huiden en de artikelen, die men daarvan maakt. Het zou dus zaak zijn, zo 'n rijke en invloedrijke burger niet te dwarsbomen.

Marholm wendde zich tot de agenten en zei :

— Laat mijnheer maar door, ik zal de chef wel waarschuwen.

Met de nodige tegenzin slechts schenen de ordebewaarders de lastige bezoeker te laten gaan, die dadelijk naar de deur toeging, die door Marholm voor hem werd opengehouden en toen de werkkamer van de geduchte Baxter, de chef van Scotland Yard, binnentrad.

— Wat is dat, Marholm ? Wat heeft dat te betekenen ? vroeg Baxter tamelijk ongeduldig. Je weet toch wel dat ik het druk heb.

— Deze heer is Jesurun Harvey, chef, antwoordde Marholm.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Harvey, dat ik u niet direkt herkende. Het gaat de laatste tijd niet zo goed meer met mijn ogen, weet u. Waar heb ik de eer van uw bezoek aan te danken ?

— Ik ben vannacht bestolen, mijnheer Baxter en ik verwacht, dat Scotland Yard alles in het werk zal stellen om mij het recht te verschaffen en mij mijn eigendom terug te bezorgen.

— Alweer een inbraak. Komt er dan nooit een einde aan ? Ik wilde dat alle Londenaren ertoe konden besluiten, hun geld en hun kostbaarheden in de kelders van de Bank van Engeland te deponeren.

— Er is bij mij geen geld gestolen, mijnheer Baxter, antwoordde Harvey op dezelfde grimmige toon. Was dat maar zo.

— Geen geld ? Juwelen dus ?

— Eén enkel juweel, mijnheer, maar men kan het bij geen enkele juwelier kopen. Dat neemt niet weg, dat ik er 500 pond sterling voor heb betaald, nog geen maand geleden en dat ik het tot iedere prijs terug moet hebben !

Baxter liet zich achterover in zijn stoel vallen en keek de bezoeker half verschrikt, half verbaasd aan. Hij hield helemaal niet van raadseltjes en ook niet van geheimzinnige, ingewikkelde zaken en wat de schatrijke groothandelaar en fabrikant hem daar vertelde, was hem allesbehalve duidelijk.

Hij aarzelde dan ook niet lang, maar drukte op een belletje, dat op het blad van zijn bureau was bevestigd en zei :

— Een ogenblikje, mijnheer Harvey. Ik zal Sullivan, een van de knapste dektives van Scotland Yard erbij roepen, dan kunt u tegelijkertijd ook hem het verhaal doen.

Even daarna ging de deur opnieuw open en James Sullivan stapte binnen.

— Tot uw dienst, mijnheer Baxter.

— Ik ben blij, dat je er bent, Sullivan, begon de hoofd-inspekteur haastig. Mijnheer Harvey, die je waarschijnlijk wel zult kennen, komt zich bij mij beklagen, dat men hem vannacht bestolen heeft.

— Ik ben bestolen van een heel kostbaar handschrift, mijnheer. Ik zei al tegen mijnheer Baxter, dat ik ongeveer een maand geleden er 500 pond sterling voor heb betaald en ik zou er nogmaals dat bedrag voor over hebben, als u mij dat document zou kunnen terugbezorgen.

— Wat was het voor een handschrift ? vroeg Sullivan bedaard.

— Het was een gecalligrafeerd boekje, ter grootte van een brochure, vervaardigd door de Poolse monnik Stanislaw Sandetzky, omstreeks het begin van de 13^e eeuw. Het had niet alleen veel waarde als historisch document,

omdat het voor een gedeelte handelt over gebeurtenissen, die hebben plaats gevonden, toen Silezië en Pommeren zich losmaakten van het Poolse rijk, dat toen geregeerd werd door Boleslow V.

De hoofdzaak is, dat ik in het bezit was gekomen van een hoogst zeldzaam handschrift, waarvoor men in Polen zelf misschien wel een paar duizend pond had willen betalen. Sandetzky heeft nog enkele dingen meer geschreven, alle in het Latijn en zijn andere manuscripten berusten in het Museum voor Oudheden te Petersburg. Daar waren zij tenminste nog vóór de oorlog, maar ik zou er geen eed durven op doen, dat ze nu nog bestaan, hetgeen natuurlijk mijn manuscript alleen maar zeldzamer zou maken.

— Waar had u het manuscript opgeborgen? vroeg Sullivan.

— In mijn bibliotheek. Het is u misschien bekend, mijnheer Sullivan, dat ik een groot liefhebber ben van oude boeken en handschriften, atlassen en andere documenten en in de loop der jaren is mijn verzameling zo aanzienlijk geworden, dat ik 'n archivaris in dienst heb moeten nemen, die tegelijkertijd zo 'n beetje optreedt als mijn particuliere sekretaris.

— Werd het afzonderlijk bewaard?

— Ja, met nog een tiental andere heel zeldzame manuscripten lag het in een afzonderlijk kastje van palissander hout, dat weer in een van de grote boekenkasten was gesloten zoals er een twaalfstal in mijn bibliotheek staan.

— Wie had de sleutel van dat kastje?

— Mijn archivaris, Henry Cole.

— Men heeft die sleutel dus bij hem moeten stelen?

— Dat is ook zo. Ik vond Cole vanochtend zelf bewusteloos in de bibliotheek en de deuren van een van de kasten, zowel als van het kastje stonden open. De sleutels staken op het slot, er was totaal niets geforceerd.

— Hoe lang is dat geleden?

— Nauwelijks een uur.

— Woont Henry Cole in uw huis?

— Ja, want ik werk 's avonds nog

dikwijls heel laat en dan zijn zijn diensten vaak onmisbaar.

— Heeft hij u zelf al iets kunnen vertellen?

— Nee. Hij was nog altijd bewusteloos, toen ik het huis verliet.

— Dan zult u mij wel toestaan, even uw dochter op te bellen.

De detektive was al naar de telefoon toegelopen, die op het bureau van de hoofd-inspecteur stond, hij draaide het nummer en sprak het volgende ogenblik enige tijd op gedempte toon.

Hij legde de hoorn weer op de haak en wendde zich tot Harvey met de woorden:

— Uw dochter vertelt mij, dat mijnheer Cole weer is bijgekomen, maar zich nog erg duizelig gevoelt. Hij heeft echter al kunnen verklaren, dat hij omstreeks elf uur gisteravond in de bibliotheek was en dat een van uw bedienden toen een bezoeker bij hem aandiende, die verzekerde, dat hij maar over heel weinig tijd beschikte en daarom dit late uur had gekozen, om hem een kostbaar oud boek te laten zien, dat hij voor een matige prijs aan mijnheer Harvey wilde verkopen. Mijnheer Cole nam het boek aan en terwijl hij er in bladerde, voelde hij dat er plotseling een met chloroform of een ander bedwelmend middel gedrenkte doek voor mond en neus gedrukt werd en vóór hij zelfs de kracht had, een schreeuw te geven, voelde hij zijn bewustzijn wegglijden.

Met een woedende vuistslag op het tafelblad ontving Harvey deze mededeling.

— Ik zal die ezel van een huisknecht ontslaan! bulderde hij. Wie laat er ook bezoekers om half elf 's avonds toe?

— De man verklaarde, dat hij mijnheer Cole heel goed kende, zei Sullivan vergoelijkend. Wij zullen de huisknecht vragen, ons die late bezoeker zo goed mogelijk te beschrijven, en misschien is het niet onmogelijk, dat wij hem daarvoor sneller kunnen pakken, dan u nu nog schijnt te geloven, mijnheer Harvey.

— De dief kan mij gestolen worden,

riep Harvey uit. Mijn manuscript wil ik terug hebben. Een handschrift van Stanislaw Sandetzky, bedenk dat toch eens. Ik durf wel zweren, dat er in heel Engeland, ja, waarschijnlijk in heel Europa, geen tweede van die soort valt aan te wijzen. Het was met een prachtige duidelijke hand geschreven of liever gecaligrafeerd, deels met zwarte, deels met rode inkt op zwaar perkament. En al was het stuk ook negenhonderd jaren oud, het was van de eerste tot de laatste letter nog heel goed leesbaar. Het behandelde een deel van de geschiedenis van de regering van Boleslow V en het gaf een hele volledige beschrijving van de veldslag tegen de Pruisen aan de Sirgune, in het jaar 1233, waar bij de Pruisen een verpletterende nederlaag leden. Er stonden in dat manuscript heel veel zaken, die voor geschiedkundigen van de grootste waarde zijn.

— Natuurlijk zullen wij direkt werk van de zaak maken, mijnheer Harvey. Wanneer het gestolen manuscript inderdaad zo zeldzaam is als u zegt, dan zal de dief zich dadelijk bloot geven, wanneer hij het probeert te verkopen aan een of andere handelaar in oude boeken. Het manuscript is toch zeker bekend?

— Niet bekend in de eigenlijke zin van het woord. Men had alleen 'n flauw vermoeden, dat er een dergelijk handschrift moest bestaan, want er wordt gewag van gemaakt in een soort catalogus, die men in het begin van de 15^e eeuw ontdekt heeft in de bibliotheek van een klooster in Warschau. Het stuk zelf

is echter pas onlangs ontdekt en door een man, die helemaal niet wist, welke waarde het bezat. Door louter toeval heb ik het ontdekt en ik zou het voor een paar pond sterling hebben gekregen, wanneer niet de een of andere bemoeial van een antiquair mij was vóór geweest en de man verteld had, welk kostbaar stuk hij in zijn bezit had. De kerel is er toen mee naar de archivaris van het Britse Museum gelopen en deze vertelde hem, dat hij er vooral niet minder dan 500 pond voor moest vragen; ik heb ze hem betaald en ik heb er geen ogenblik spijt van gehad.

— Nu, mijnheer Harvey, wij zullen alles doen wat wij kunnen, om u weer in het bezit te stellen van dat handschrift, antwoordde Sullivan.

Harvey was nu opgestaan en greep nu zijn hoed.

— Ik mag er dus vast op rekenen, dat u niets onbeproefd zult laten om mij dat document terug te bezorgen?

— Wij zullen doen wat wij kunnen, mijnheer Harvey; meer kan ik u onmogelijk beloven, antwoordde Sullivan. Ik zou u toestemming willen vragen, direkt in uw auto met u te mogen terugrijden, zodat ik op korte termijn de kuisknecht zal kunnen ondervragen, die om half elf de bezoeker bij mijnheer Cole heeft binnengelaten.

— U kunt over mijn wagen beschikken, mijnheer, antwoordde de bestolen boekenliefhebber. En wat ik zeggen wilde, u mag 300 pond sterling uitloven, die ik zal betalen aan degene, die mij het handschrift weer terugbezorgt.

HOOFDSTUK II.

RAFFLES STELT BELANG IN DE ZAAK

Dezelfde avond al bevatten de meeste Londense bladen een tamelijk uitvoerig verslag over de diefstal.

Zo goed als alle Londenaren lazen het bericht maar vluchtig door of sloegen het zelfs helemaal over, omdat het hun totaal niet interesseerde.

Maar er was althans een Londenaar, en een hele vooraanstaande ook, die vol aandacht het bericht over de diefstal las.

Die man was John Raffles, de Gentleman-Inbreker, alias Lord Edward Lister.

Op dat tijdstip bewoonde de Grote Onbekende onder de naam van Lord William Aberdeen een prachtig huis in de Cromwell Street, in gezelschap van zijn trouwe vriend Charles Brand, die hem bij de meeste avonturen geassisteerd had en met hem de grootste gevaren had getrotseerd.

De twee trouwe vrienden zaten, toen Raffles het bericht voor het eerst las,

in een kleine rookkamer, naast de bibliotheekzaal in het herenhuis, waar zij hun sigaretten rookten, na, wat een hoge zeldzaamheid mocht heten, thuis te hebben gedineerd.

Raffles gaf het blad glimlachend over aan Charles Brand, met zijn vinger bij het bericht van de diefstal en zei :

— Lees dat eens, Charles, ik ben overtuigd, dat het je zal interesseren.

Charles Brand, een nog jonge man met een rond, blozend gezicht en schitterende blauwe ogen, las het korte bericht van a tot z door en gaf toen de krant terug met de woorden :

— Ik wist eigenlijk niet, dat Harvey, verzamelaar en liefhebber van oude boeken en handschriften was.

— Die passie beheerst hem dan ook pas sinds enige jaren, antwoordde Raffles, terwijl zijn grote, grijze ogen een peinzende uitdrukking kregen. Er zijn in dit bericht intussen enige dingen, die mij niet erg duidelijk zijn en die ook

een weinig raadselachtig zijn geweest voor onze vriend James Sullivan, de dektive.

— Wat bedoel je dan ? vroeg Brand.

— Ik bedoel, dat die dief, terwijl zijn optreden toch van grote handigheid en stoutmoedigheid getuigt, blijkbaar een ezel is geweest, want anders had hij met dezelfde greep de andere handschriften uit het kastje evengoed kunnen stelen.

— Misschien handelde hij in opdracht van een derde, die hem het Latijns handschrift van de Poolse monnik precies had beschreven en was hij volkomen onkundig van de grote waarde van de andere manuscripten.

— Het is een verklaring als iedere andere, beste Charles, maar zij voldoet mij niet helemaal. Hoe het zij, het is voor mij duidelijk, dat het handschrift van de Poolse monnik nog een heel andere waarde moet hebben gehad dan die er schuilt in zijn historisch belang.

— Waarom denk je dat ?

— Ik leid het af uit het feit, dat er niets anders vermist is. Het is mij bekend, dat Harvey zijn geld niet in huis bewaart, maar in de bibliotheek lagen, zoals ik hier lees, in een glazen vitrine, die heel gemakkelijk geopend kon worden, een paar gouden en zilveren kunstvoorwerpen, niet alleen van grote historische waarde, maar die ook als edel metaal niet te onderschatten waren. Welnu, ook die voorwerpen heeft de dief niet aangeraakt. Hij moet zelfs nog hier en daar wat hebben nagelezen en nagesnuffeld, want de huisknecht zag hem pas om elf uur weer vertrekken en het staat vast, dat Cole bijna dadelijk na het binnenkomen van de man bedwelmd werd.

— Ken jij die Cole ?

— Hij is twee of drie keer met Harvey op de Windsor Club geweest, waarvan ik de eer en het voorrecht heb, vice-voorzitter te zijn in m'n hoedanigheid als Lord Aberdeen. Ik ken hem in ieder geval lang niet zo goed als ik zijn voorganger, Francis Denison, kende, wiens lot mij nog altijd even onbegrijpelijk is als het drie weken geleden was.

— De politie heeft nog altijd niet het minste spoor van hem kunnen ontdekken ?

— Totaal niets. Het staat bijna vast, dat de ongelukkige jongeman op die avond, toen het zo sterk mistte, in de Theems is gelopen, anders is zijn verdwijning volkomen raadselachtig. Ik geloof, dat ik hem door en door kende. Hij was altijd vrolijk en opgewekt en daar had hij ook alle redenen voor, hij was gezond en jong, hij verdiende een behoorlijk salaris, hij wist, dat Harvey, een ongemakkelijke sinjeur, zijn werk op prijs stelde, het leven vertoonde zich aan hem van zijn beste kant.

— Je vergeet, dat hij een ongelukkige liefde had, Edward, antwoordde Brand nadenkend.

— Je bedoelt, dat hij verliefd was op Alice, de dochter van de schatrijke Harvey ? riep Raffles uit. Maar zij hield ook van hem.

— Dat mag dan wel waar zijn, maar haar vader zou toch nooit in een huwelijk hebben toegestemd.

— Ik wil dat niet ontkennen, maar het lijkt mij volkomen uitgesloten, dat een man als Francis Denison, om die reden een einde aan zijn leven zou maken.

Brand antwoordde niet dadelijk en zijn gedachten gingen terug naar het tijdstip, waarop voor de eerste keer de kranten schreven over de raadselachtige verdwijning van Francis Denison, de jonge archivaris van Harvey, die toen ruim twaalf maanden bij de rijke verzamelaar in dienst was geweest.

Francis Denison was een jongeman van ongeveer achtentwintig jaar, met een hele geregelde levenswijze en met maar weinig vrienden.

Van zijn ouders leefde alleen zijn oude moeder nog en het was op weg naar de oude dame, vrij laat in de avond, dat hij plotseling verdween, want hij bereikte de woning van de oude dame nooit, die ziek was en die hij daarom op dat late uur nog ging bezoeken.

Het was die avond mistig weer geweest en toen de jongeman die nacht

niet terugkwam, vreesde men in het huis van Harvey dadelijk voor een ongeluk.

Voor al Alice was erg ontdaan door het wegblijven van de jongeman, een aandoening, die later overging tot diepe smart, want het was voor de vrienden des huizes geen geheim, dat het meisje van de archivaris van haar vader hield, al zouden die vrienden zich er ook wel voor hebben gewacht, de oude Harvey daarvan op de hoogte te brengen.

De politie werd direkt van de raadselachtige verdwijning op de hoogte gebracht en naar alle kanten werden nasporingen gedaan, zonder enig resultaat echter.

Raffles zei, na enige tijd zwijgend voor zich te hebben uitgestaard :

— Het is een vreemde zaak met dat handschrift. Nee, naar mijn mening moet dat handschrift wel degelijk nog een andere waarde hebben dan alleen de historische.

— Maar wat zou dat dan toch wel kunnen zijn ? riep Brand uit.

— Dat weet ik niet. Het document kan echter wel een of andere hele kostbare aanwijzing bevatten betreffende een erfenis, een verborgen fortuin, weet ik veel. Wij moeten in gedachten houden, dat er juist in het tijdsbestek, dat de Poolse monnik beschrijft, in zijn land heftige beroeringen plaats vonden. Er werd fel gevochten tussen de Polen en de Pruisen en menig lid van de Schlachta, dat wil zeggen van de hoogste Poolse adel, zal wel gedwongen zijn geweest overhaast zijn bezittingen in veiligheid te brengen. En je zult weten, dat vooral in de Middeleeuwen kloosters heel gewaardeerde schuilplaatsen werden geacht, waar men niet alleen zijn persoon, maar ook zijn bezittingen tijdelijk kon opbergen.

— Neem het mij niet kwalijk, Edward, maar ik geloof dat je fantasie je weer parten speelt, riep Brand lachend uit. Verondersteld, dat er zo iets werkelijk in dat Latijnse handschrift stond, hoe komt het dan, dat Harvey daar niets van weet ?

— Ten eerste is het beslist niet zeker, dat hij er niets van weet en ten tweede is het heel goed mogelijk, dat die aanduiding in geheime, voor de buitenstaander en oningewijde onbegrijpelijke taal was gesteld. Want bij voorkeur hebben personen, die over zulke dingen schreven, zich bediend van een soort geheime code, om dergelijke zaken te beschrijven. A propos, Charles, wist je dat die monnik Sandetzky oorspronkelijk tot de hoogste Poolse adel behoorde, dat hij, vóór hij in een klooster trok, graaf was, bezitter van ongeveer tien dorpen met samen 14.000 zielen, van onmetelijke bossen en van een zilvermijn op de grens van Podolië ?

— Dat is mij inderdaad volkomen nieuw, Edward.

— Misschien zou het dat mij ook zijn, Charles, als ik niet heel toevallig een paar dagen geleden in een hele oude uitgave van de Poolse geschiedenis iets over die monnik had gelezen. Hij moet vóór die tijd een uiterst beschaafd en kundig man zijn geweest, zacht van aard en eigenlijk gezegd, volstrekt niet geschikt voor de woeste ridderspelen, de tornooien, de oorlog en de drinkgelagen van zijn adellijke vrienden. Hij was vrij zwak van gestel, vroom van aard en dadelijk bij het uitbarsten van de vijandelijkheden tussen zijn landgenoten en de Pruisen, die zich van Polen wilden afscheiden, trok hij naar een klooster en daar was het, dat hij de geschiedenis van zijn tijd te boek stelde. Het is je natuurlijk bekend, dat men destijds minder streng was op het gebied van kloosterleven dan nu. Men kon daar voor korte of lange tijd, zonder enige geloften af te leggen, als gast blijven en weer heengaan, wanneer men wilde. Het is volstrekt niet onmogelijk en ik acht het zelfs meer dan waarschijnlijk, dat de monnik Sandetzky, die eigenlijk graaf Kerbajef heette en die maar drie jaren in het klooster te Kalish heeft doorgebracht, daarheen een groot gedeelte van zijn bezittingen heeft meegenomen.

— Dit wil ik graag aannemen, Edward, maar mijn mening is, dat hij dan

die bezittingen, toen hij het klooster verliet, wel weer zal hebben meegenomen.

— Het is mogelijk, maar dat is echter niet zeker. Vergeet niet, dat op het tijdstip, waarop Sandetzky het klooster verliet, de strijd nog lang niet beslecht was en dat hij dus onverstandig zou hebben gedaan zijn fortuin opnieuw in de waagschaal te stellen. En hij blijkt daar goed aan te hebben gedaan, want nauwelijks een half jaar, nadat hij weer uit het klooster was vertrokken, waar hij zijn geschiedenis schreef, werd zijn slot door vijandelijke benden verwoest en totaal leeggeplunderd.

— Was hij daar toen zelf aanwezig ?

— Ja zeker, en hij slaagde er slechts met grote moeite in, in de kleren van een van zijn bedienden, op een van zijn snelste paarden te ontkomen.

— Waar ging hij toen heen ?

— Daarover lopen de meningen uiteen. Naar alle waarschijnlijkheid is hij tijdens de vlucht gevangen genomen en pas een jaar later weer in vrijheid gesteld. Daarop is hij uitgeweken naar Turkije en daar moet hij in betrekkelijke armoede gestorven zijn.

— Maar hoe is dat dan te rijmen met je opvatting, dat hij al zijn bezittingen mee naar het klooster te Kalish heeft genomen ? Hij hoefde toch niets anders te doen, dan daar weer heen terug te gaan en zijn goud en juwelen op te halen.

— In ieder geval kon hij dat pas een jaar later, want ik zei je, dat hij in gevangenschap was geraakt. En toen was het te laat, want in die tussentijd waren de Pruisen tot bij Kalish doorgedrongen en hadden zij het klooster in brand gestoken, zodat er alleen de puinhopen van overbleven. Nu zul jij wel tegenwerpen, dat er zelfs onder de puinhopen nog wel naar goud gezocht kan worden, naar een begraven schat, vooral wanneer men die daar zelf heen heeft gebracht, maar vergeet niet, dat het klooster heel groot was, dat het letterlijk in puin lag en dat het in die tijd verre van gemakkelijk was, zonder op-

zien te baren, naar een schat te gaan zoeken in een afgebrand klooster. Trouwens, graaf Kerbajef was als het ware vogelvrij verklaard en hij waagde zich niet in de buurt van zijn eigen woonplaats.

— Wisten zijn familieleden niets van die schat af ?

— Ik weet het niet en anderen zullen het waarschijnlijk evenmin weten. Ik moet je echter zeggen, dat deze zaak mij sterk interesseert en dat ik er veel voor over zou hebben, als ik de beweegredenen wist, die de dief hebben gedreven tot zijn daad. En nu hebben wij voorlopig genoeg over deze zaak gepraat ; wat zou je zeggen van een frisse wandeling ?

— Ik ga direkt akkoord, Edward, zei Brand, terwijl hij haastig opsprong.

Brand begon de kranten op elkaar te leggen want hij was een man, die van orde hield, toen zijn oog op een foto viel op de achterste pagina van de « Daily Mail ». Hij nam het blad nog even op en zei :

— De « Daily Mail » is er zelfs al heel vlug bij. Het blad heeft een portret van Harvey, van Cole en zelfs van de huisknecht, die de deur voor de dief opende.

Raffles had het blad opgenomen en zei toen half voor zichzelf :

— Het is vreemd, maar ik krijg de indruk, nu ik de foto van Cole zie, alsof ik zijn gezicht al eens vaker gezien heb.

— Je zei mij toch net, dat hij een paar keer op de Windsor Club is verschenen ?

— Dat bedoel ik niet. Het moet vroeger geweest zijn. Het is mij niet zo opgevallen, toen ik hem in levende lijve zag, maar deze foto, dat bleke, smalle gezicht met die grote, zwarte ogen en die enigszins gekromde neus, wat drommel, waar kan ik die man meer hebben gezien ?

Hij dacht nog even na, gooide toen het blad met een ongeduldig gebaar neer en zei half lachend, half mopperend :

— Dat komt er van, als men te veel

mensen op zijn levensweg ontmoet. Nu, het zal mij misschien wel weer te binnen schieten. Laten wij maar vertrekken.

De beide vrienden verlieten het vertrek en een ogenblik later stonden zij op straat, nog besluiteloos, waar zij heen zouden wandelen.

HOOFDSTUK III.

DE BEDELAAR

Eindelijk scheen Raffles een besluit te hebben genomen.

— Wij zullen maar eens de kant van de Theems opgaan, zei hij. Daar is meestal nog wel iets te zien.

Zonder zich te haasten, als twee mannen, die beslist niets anders om handen hebben, sloegen de twee vrienden de Regent Street in en volgden deze, tot zij Piccadilly Circus bereikt hadden.

Zij staken het plein in zijn volle lengte over en liepen toen in de brede laan, die van het Victoria Monument tot aan Charing Cross loopt en The Mall heet.

Langs St. James Park, bereikten zij de kazerne van de bereden Garde, staken White-hall over en kwamen enige minuten later aan de Theems, die haar donkere wateren met een zacht geruis tussen haar oevers voortstuwde.

Raffles stond hier even stil en keek op zijn horloge. Het was al bij elven en de schouwburgen zouden wel direkt uitgaan.

De twee vrienden weifelden weer even en richtten toen hun voetstappen naar de Westminster Bridge, een van

de mooiste en oudste bruggen van Londen, die het Parlementsgebouw als het ware snijdt.

Geleund tegen een van de zware voetstukken, waarop de lantaarns van de brug staan, zat een bedelaar, die smekend zijn hand ophief. Hij was letterlijk in vossen gekleed en had het blijkbaar erg koud, want hij beefde en zijn tanden leken op elkaar te klapperen.

Dadelijk bleef Raffles staan en zei hoofdschuddend :

— Het bestaat dus toch nog. En wie weet hoe lang het nog zal bestaan, Charles. En deze man is nog jong, zou ik zeggen.

Hij was dichterbij gekomen met zijn portemonnaie in zijn hand gereed en bekeek het gezicht van de bedelaar, dat nu duidelijk zichtbaar was in het licht van de lantaarn, met meer aandacht.

Maar plotseling slaakte hij een kreet en deinsde achteruit, terwijl de grootste verbazing op zijn gezicht te lezen stond.

— Mijn God, zie je dan niet wie het is, Charles ?

Nieuwsgierig kwam Brand dichterbij, en nauwelijks had hij een blik op het vermagerde gezicht van de bedelaar geslagen of hij riep :

— Denison ! Francis Denison ! Maar dat is toch onmogelijk. Ben jij het werkelijk, Denison ? Geef antwoord, man. Je kent Lord Aberdeen toch wel ? Je kent mij, Charles Brand, toch ? Goede hemel, hoe ben je in deze situatie gekomen ?

De bedelaar keek Brand met knipperende ogen aan, terwijl er een verwezen lachje om zijn lippen speelde, maar hij gaf geen antwoord, hij had de vraag blijkbaar niet verstaan of niet begrepen.

Raffles en Brand wisselden een verbaasde, zwijgende blik met elkaar en toen zei de jongeman op zachte toon :

— Zouden wij ons toch vergist hebben ? Hij lijkt anders sprekend op Denison. Hetzelfde kastanjebruine haar, dezelfde fijne, rechte neus, dezelfde ogen, al hebben zij nu een andere uitdrukking, en kijk eens naar zijn hand, die hij nog altijd ophoudt, ik ken die dunne ring aan zijn vierde vinger heel goed. Er is een kleine geschiedenis aan verbonden, die hij ons eens verteld heeft en daarom herinner ik mij die ring heel goed.

— Ook zonder die ring zou ik niet twifelen, antwoordde Raffles op zachte toon. Hij is het wel degelijk, maar er moet iets met hem gebeurd zijn, iets vreselijks, waarvan ik de achtergrond nu nog niet zie, dat hem in deze toestand heeft gebracht.

— Mijn hemel, ik kan het mij nog echt niet voorstellen, hernam Brand. Denison, die bedelt. Het is te krankzinnig om waar te kunnen zijn. En waarom praat hij toch niet tegen ons ? Waarom kijkt hij ons aan met die wezenloze lach om zijn lippen ?

— De reden is heel eenvoudig, Charles, antwoordde Raffles op ernstige toon. De ongelukkige weet absoluut niet wat hij doet en nog veel minder wie wij zijn, hij verkeert in een toestand van versuffing. Wij zullen hem dadelijk

naar ons huis meenemen, of nee, het is beter, dat wij hem naar het huis in de Victoria Street brengen, liet hij er op zachte toon op volgen. Wie weet wat er met hem gebeurd is ? Het is misschien beter, als wij niet vóór hem staan als Lord Aberdeen en zijn sekretaris Brand, wanneer hij uit deze trance wakker mocht worden.

Brand floot de chauffeur, die direkt kwam aanrijden, maar een bedenkelijk gezicht zette, toen Raffles zonder de minste moeite de bedelaar had doen opstaan door hem onder de arm te grijpen en hem blijkbaar naar de auto wilde brengen.

Het vooruitzicht van een royale fooi scheen de chauffeur op andere gedachten te brengen en hij liet toe dat de met voddën bedekte bedelaar in zijn auto werd gezet. De man, wie hij dan ook zijn mocht, verzette zich helemaal niet en liet alles kalm over zich heengaan, alsof de zaak hem niet interesseerde. Hij vertoonde duidelijk de kentekenen van cretinisme of althans van verregaande versuffing.

Snel stapten Raffles en Brand op hun beurt in en de auto kwam in beweging. Raffles had de bedelaar tegenover zich neergezet en keek hem met de grootste aandacht aan. Na enige ogenblikken zei hij op vaste toon :

— Ik twijfel er geen sekonde meer aan, Charles, of wij hebben hier inderdaad Francis Denison vóór ons.

Brand antwoordde niet, maar bekeek zwijgend, met groeiende verbazing de bedelaar, die op de voorbank zat en zich schijnbaar op kinderlijke wijze vermaakte met de nikkelen kruk, waarmee men de raampjes kon opdraaien.

Eindelijk stopte de auto, nadat Raffles op de voorruit geklopt had. Het was op dit uur van de nacht bijzonder stil in de Victoria Street en er waren dan ook maar heel weinig voorbijgangers, die het drietal zagen uitstappen.

De chauffeur kreeg een fooi, waaraan hij nog vele maanden later met vreugde en waardering terugdacht en snel namen Raffles en Brand Denison

tussen hen in en namen hem mee naar een donkere zijstraat, die zij volgden, tot zij stil hielden vóór een lage deur in een schutting, die Raffles in een oogwenk geopend had met de al klaar gehouden sleutel, die hij altijd bij zich had.

Want dit huis in de Victoria Street met zijn drie uitgangen en zijn onderaardse tunnel, die het verbond met de ondergrondse werkplaats van het huis in de Cromwell Street, was hem al herhaalde malen van het grootste nut geweest.

Het was in dit huis, dat Raffles en Brand de bedelaar binnenbrachten. Zij liepen snel met hem door een kleine donkere tuin, waar een smal grintpad de weg moest wijzen naar de achterdeur en brachten hem toen naar een van de slaapkamers op de eerste verdieping van het eenvoudig maar smaakvol ingerichte huis.

En hier begon Raffles de bedelaar aan een heel nauwkeurig onderzoek te onderwerpen. Hij tilde zijn oogleden op om de binnenkant te bekijken, liet hem zitten en het ene been over het andere slaan, om daarop met de vlakke hand krachtig tegen de bovenste knie te slaan, bewoog een brandende kaars dicht vóór zijn ogen heen en weer en begon hem toen op een zachte, overredende toon een paar vragen te stellen.

— Weet je wie je bent, Denison? was de eerste vraag.

Er kwam geen antwoord, hetzelfde verdwaasde lachje, dezelfde versufte oogopslag.

— Ga eens op die stoel zitten.

Dit scheen Denison te begrijpen, al was het ook na enige aarzeling en hij scheen enige tijd te moeten zoeken, vóór hij ging zitten, ofschoon er vijf stoelen in de kamer stonden en hij er maar een voor het kiezen had.

— Van een absolute onnozelheid is dus geen sprake, zei Raffles tot Brand. Hij moet te redden zijn, lijkt mij. Wij zullen hem nu eens lichamelijk onderzoeken. Heb je het bad klaar gemaakt, zoals ik je gevraagd heb?

— Het is goed warm.

— Laat hem dan een bad nemen, maar blijf bij hem.

Brand legde zijn hand op de schouder van de ongelukkige en bracht hem naar de aangrenzende badkamer.

Een ogenblik later bewees het geplas van het water, dat Denison zich gewillig had uitgetkleed en zich nu waste, waarschijnlijk voor het eerst in drie weken.

Twintig minuten later kwam Brand weer binnen, Denison bij de arm meevoerend, die alleen in een soort kamerjapon gekleed was.

— Het was hard nodig, Edward, laat ik er niet meer over zeggen, zei Brand, en hij kon er niets aan doen, dat hij bij die woorden een vies gezicht trok. Ik heb zijn hoofd en zijn haren ook eens goed gewassen en ik meen, dat ik daarbij achter en boven het oor aan de rechterzijde een soort knobbel heb ontdekt, die daar niet hoort.

Raffles keek verrast op en riep uit:

— Is dat werkelijk waar?

Hij stapte op Denison toe, betastte even zijn hoofd en zei toen kortaf:

— Kaal scheren, Charles, snel. Er zal toch wel een tondeuse in huis zijn?

— Natuurlijk. Ik zal ze direkt gaan halen.

Hij stapte een aangrenzend vertrek binnen en kwam bijna dadelijk weer terug met een gewone tondeuse, zoals de meeste kappers ze gebruiken.

Raffles nam het ding van hem over en begon met grote zorgvuldigheid en voorzichtig het hoofd van Denison zo glad als een biljartbal te knippen.

En nu gleden nogmaals de tastende vingers van Raffles over de schedel van de ongelukkige, die de hele bewerking rustig, zonder een woord te zeggen, over zich heen had laten gaan.

Raffles' gezicht had een ernstige uitdrukking, toen hij eindelijk op een onuitgesproken vraag van Brand antwoordde:

— Ik voel hier inderdaad een bult boven het rechteroor. De huid ziet rood en de knobbel is niet zuiver rond, het is

of hij kantig is, kortom, ik krijg de indruk, dat onder de huid het schedeldak op deze plek gebroken is.

— Een moordaanslag dus ?

— Daar ben ik bang voor, Charles.

— En denk je dat deze sufheid van die zware slag op het hoofd het gevolg kan zijn ?

— Dat is zo goed als zeker. Men heeft hem opzij van het hoofd geraakt met een zwaar voorwerp, waarschijnlijk een loden knuppel en men heeft hem voor dood achtergelaten. De slag zou hem misschien ook wel direkt hebben gedood, als hij niet zulk dik haar had gehad, dat de slag gedeeltelijk opving. Toch werd het schedeldek gebroken en de hersens werden beschadigd en wel zodanig, dat de ongelukkige alle besef verloor van zijn identiteit en niet meer wist wie of wat hij was.

— Maar hoe kan hij dan in deze toestand geraakt zijn, Edward ?

— Dat is niet zo moeilijk op te lossen, lijkt mij. Weliswaar droeg hij waarschijnlijk goede kleren, toen de aanslag op hem gepleegd werd, maar vermoedelijk is hij in handen gevallen van gewetenloze kerels, die hem geëxploiteerd hebben en hem hebben uitgezonden om te bedelen, na hem eerst in vodden te hebben gestoken.

— Dan moeten wij aannemen, dat de politie volkomen onkundig is gebleven van de overval, antwoordde Brand. Want wanneer die er tijdig bij was geweest en zijn portefeuille had doorzocht, had zij daarin natuurlijk al gauw zijn naam en adres gevonden en de volgende dag al zou Francis Denison naar zijn eigen huis zijn overgebracht of in een ziekenhuis zijn opgenomen.

— Ik denk, dat de politie er zich niet mee bemoeit heeft, Charles, en dat de mensen die de jongeman hebben meegenomen, hem hebben gevonden, nog vóór de politie ter plaatse was. Eén ding is mij niet erg duidelijk en dat is het waarom van deze overval.

— Wel, ik geloof niet dat de reden zo ver is te zoeken, Edward, antwoordde Brand. Denison zal veel geld bij zich

hebben gehad en de bandieten, die hem aanvielen, hebben hem bestolen.

— Die verklaring voldoet mij niet. De archivaris van Harvey werd zeker goed betaald, maar dat hij veel geld bij zich zou hebben gehad, zoveel, dat het tot een nachtelijke overval leidde, dat lijkt mij niet waarschijnlijk.

— Je gelooft dus, dat het mogelijk is, hem zijn geheugen terug te geven ? riep Brand opgewonden uit.

— Ik denk zelfs dat het heel gemakkelijk zal zijn, Charles. Een beensplinter is waarschijnlijk gedeeltelijk de hersens binnengedrongen en wanneer ik die alleen verwijder en op deze manier de druk op de hersens ophef, dan geloof ik zeker, dat er bijna onmiddellijk herstel zal intreden. Laten wij maar direkt aan het werk gaan. Ik meen dat ik hier alles heb wat nodig is, om zo 'n operatie te kunnen verrichten.

— Ik zal mij er dadelijk van overtuigen, Edward, zei Brand.

— Dan zal ik ondertussen onze patiënt te bed brengen, antwoordde Raffles.

Brand verliet het vertrek en zocht in een andere kamer, totdat hij uit een kast een prachtige notenhouten kist te voorschijn had gebracht, die een volledig stel chirurgische instrumenten bevatte, 'n blikken trommel met verbandmiddelen, een fles chloroform, kortom, alles wat er nodig was om zelfs de moeilijkste operaties te kunnen verrichten.

Met deze voorwerpen beladen, keerde hij weer naar het andere vertrek terug en vond daar Denison al in pyjama gekleed, op het grote bed neerliggen, nog altijd onnozel glimlachend en niets begripend van wat er met hem gebeurde.

Raffles trok zijn jas en vest uit, schoot een witte doktersjas aan, waste met de grootste zorgvuldigheid zijn handen en ging toen, nadat de instrumenten waren uitgekookt en aldus steriel gemaakt, door Brand bijgestaan, aan het werk.

De patiënt werd zonder enige moeite onder narcose gebracht en direkt begon Raffles met de moeilijke operatie.

Hij verwijderde voor een deel de huid boven het oor en het bleek hem algauw, dat hij goed gezien had : het been van de schedel was op deze plaats verbrijzeld en om zo te zeggen ingedeukt, waardoor de hersens geraakt waren. Ruim een uur lang bleef Raffles bezig met zijn fijne zaagjes, klemmen en pincettes en toen slaakte hij een zucht van verlichting en hield een splintertje been omhoog, terwijl hij zegevierend zei :

— Dit was de boosdoener, Charles. En kijk nu eens, hoe teer wij mensen toch zijn gebouwd, dat zo 'n onnozel stukje been, nauwelijks één centimeter lang, in staat is zulke grote verwoes-

tingen in onze verstandelijke vermogens aan te richten.

Met de grootste zorgvuldigheid werd de wond gesloten, het stukje schedelbeen werd nauwkeurig in de oorspronkelijke opening gepast, de huid werd weer op haar plaats gelegd en gehecht en tenslotte werd de wond verbonden.

— Ik ben benieuwd of de operatie geslaagd is, begon Brand, na een blik op het bleke, strakke gezicht van de bewusteloze te hebben geslagen.

— Ik geloof te mogen zeggen, Charles, dat ik er bijna zeker van ben, antwoordde Raffles.

HOOFDSTUK IV.

LICHT IN DE DUISTERNIS

Alvorens naar bed te gaan, vermommen de beide vrienden zich, op aandringen van Raffles, die het niet nodig vond, dat Francis Denison, die Lord Aberdeen goed kende, zijn Lordschap, wanneer hij tot bewustzijn kwam, in deze vreemde omstandigheden zou aantreffen.

Bovendien begon zich bij Raffles een zekere argwaan te ontwikkelen, de zekerheid, dat er achter deze aanslag heel wat meer zat, dan hij oorspronkelijk dacht en dat er zeker verband bestond met de raadselachtige verdwijning van het Poolse handschrift.

Raffles echter bande dit denkbeeld uit zijn gedachten en toen konden de beide vrienden bijna acht uren aan een stuk slapen, voordat zij gewekt werden door een kreet van verbazing, die uit het naburig vertrek klonk.

In een oogwenk was Raffles overeind, schoot wat kledingstukken aan en liep het aangrenzend slaapvertrek binnen, op de voet gevolgd door Charles Brand.

Door een kier van de gordijn drong het zonlicht naar binnen en het was licht genoeg om te kunnen zien, dat Denison overeind in zijn bed was gaan zitten, met de hand aan zijn verbonden hoofd en stomverbaasd om zich heen kijkend.

Raffles liep op het raam toe, schoof

met een snelle beweging het gordijn nog wat verder open en wendde zich toen glimlachend tot de patiënt met de vraag :

— Hoe voelt u zich nu, mijnheer Denison ? Zeker nog een beetje zwak ? Wees gerust, een stevige maaltijd zal u uw krachten snel teruggeven.

— Waar ben ik hier toch ? Wie bent u ? Wat is er met mij gebeurd ?

— Op die vragen zult u gauw genoeg antwoord krijgen, mijnheer Denison. Sta mij nu eerst toe, dat ik uw pols eens voel. Nu, die laat niets te wensen over. Kijk mij eens aan. Goed zo. Uw ogen staan helder, heel anders dan gisteravond. En vertel mij nu eens, mijnheer Denison, kunt u zich herinneren wat er niet lang geleden met u gebeurd is ?

— Het was donker, dat weet ik zeker. Zó donker, dat ik een beetje liep te tasten. Toen moet ik in aanraking zijn gekomen met een hard voorwerp. Eén ondeelbaar ogenblik voelde ik een flits van pijn in mijn hoofd, die onmiddellijk verdween en plaats maakte voor een fluweelzachte diepte, waarin ik scheen weg te zinken. Daarna herinner ik mij niets meer...

— En wanneer is dat gebeurd ?

— Wel, het moet gisteravond geweest zijn.

— Het is heel wat langer geleden, mijnheer Denison. Minstens drie weken geleden werd u het slachtoffer van een aanslag op uw leven.

— Maar hoe kom ik dan hier? Wat is er dan met mij gebeurd? Wie bent u?

— Wie wij zijn zult u waarschijnlijk pas later horen, mijnheer Denison. Het doet er ook niet veel toe, dat verzeker ik u. Maar hoe u hier komt en wat er met u gebeurd is, dat zal ik u graag vertellen.

En nu begon Raffles hem te vertellen wat er de vorige avond op de Westminster Bridge was gebeurd en hoe hij hem daar had aangetroffen in de plunje van een bedelaar.

— Dan moet ik u in de eerste plaats mijn dankbaarheid betuigen, dokter. Dan hebt u mij aan de samenleving terugggegeven.

Plotseling barstte hij in tranen uit, de terugslag op al het lijden, dat hij doorstaan had en ook een gevolg van de al te hevige vreugde.

Brand wilde vlug op hem toelopen, maar Raffles hield hem met een gebaar terug en fluisterde:

— Laat hem maar, het zal goed voor hem zijn.

Maar Denison scheen zich algauw te schamen voor wat hij als een uiting van zwakheid beschouwde. Hij wendde zich tot Raffles en zei een beetje beschaamd:

— Neem het mij niet kwalijk, dokter, ik denk aan zoveel dingen, ik denk aan mijn oude moeder, en...

— En aan nog een andere dame, vulde Raffles glimlachend de zin aan. U hoeft mij niet zo verwonderd aan te kijken, mijnheer Denison, wij zijn van veel dingen op de hoogte.

— U schijnt mij dus te kennen? Ja, natuurlijk, want u noemt mij bij mijn naam.

— Ik ken u inderdaad. Luister... net heeft u gevraagd wie wij waren en u hebt mij aangesproken als dokter. Wie wij zijn kan ik u nog niet zeggen, maar ik kan u wel vertellen, dat ik geen dokter ben in de eigenlijke betekenis van

het woord. Wel ben ik in het bezit van een doktersbul, maar ik praktizeer niet in de geneeskunde. Ik maak alleen gebruik van mijn medische kennis als de omstandigheden dit eisen en nu zullen wij er niet meer over praten; ga weer liggen en geef uw wond tijd om te genezen. Maar vanavond kom ik terug en zal u dan vragen, om mij meer te vertellen. Daarop zult u mij zeker wel willen antwoorden?

— Natuurlijk wil ik u alles meedelen, wat ik weet en ik beloof u dat ik mij rustig zal houden.

De beide vrienden wilden al weggaan, toen Denison uitriep:

— Een ogenblik, mijnheer. U bent zo goed voor mij geweest, dat ik u dit nog wel durf vragen. Mijn moeder moet wel vreselijk ongerust zijn, of liever, zij moet geloven dat ik dood ben. Zou u haar heel voorzichtig op de hoogte willen brengen van mijn lot?

— Dat beloof ik u, Denison, antwoordde Raffles. En... iets aan de andere ook nog?

Hij knikte de jongeman nog eens toe en verliet daarop met Brand de kamer, om voor het ontbijt te gaan zorgen.

Francis Denison kreeg een maaltijd: gebakken eieren en ham, vis en geroosterd brood en beloofde toen zijn best te zullen doen om te gaan slapen, maar hij wist zelf heel goed, dat daar wel weinig van zou komen, omdat zijn geest te sterk vervuld zou zijn van de wonderlijke gebeurtenissen, van het meisje dat hij lief had en vooral ook van zijn geheimzinnige redder, die zijn naam niet scheen te willen noemen, die hij nooit tevoren gezien had en die hem toch heel goed scheen te kennen.

Raffles echter verliet het huis, na aan Brand de nodige instructies te hebben gegeven en ging zich kwijten van de moeilijke en toch zo dankbare taak, de oude vrouw Denison langzaam en voorzichtig te gaan vertellen, dat haar zoon nog in leven was en volkomen buiten gevaar.

Hij liet de oude vrouw badend in tranen maar diep gelukkig achter, na haar

stellig te hebben beloofd, dat zij nog diezelfde middag haar zoon zou zien, daar er beslist geen bezwaar tegen was, hem met de nodige voorzorgsmaatregelen, over te brengen naar het huis, dat de oude dame met een zuster van de jongeman bewoonde.

Daarna liet hij zich met een taxi naar het huis van Harvey rijden. De deur werd opengedaan door een bediende die hij al kende, maar die in hem zeker niet Lord William Aberdeen herkende.

— Ik zou graag direct je meester willen spreken, vriend, zei Raffles, het is nog wel niet twaalf uur, maar het gaat om een belangrijke zaak: er is nieuws van mijnheer Francis Denison, de voormalige archivaris.

De bediende kon nauwelijks een kreet van verbazing onderdrukken en liep haastig weg, nadat hij de bezoeker in de ontvangsalon had gelaten.

Slechts een paar minuten later trad Jesurun Harvey opgewonden het vertrek binnen, maar hij was niet alleen. Alice volgde hem op de voet, met een bleek gezichtje, maar ogen die van vreugde glansden.

— Wat vertelt William mij daar, mijnheer? riep Harvey al op de drempel uit. Kunt u mij wat vertellen van Denison? Hebt u bericht van hem? Hij leeft dus?

— Hij leeft en hij is gezond, mijnheer Harvey, antwoordde Raffles.

En voor de derde keer die dag deed hij het omstandig verhaal van de ontmoeting met de bedelaar op de Westminster Bridge en wat daar op gevolgd was.

Harvey had met gebogen hoofd geluisterd, nu en dan een schuine blik op zijn dochter werpend en zei, toen Raffles zweeg:

— Nu, dat doet mij voor de jongen en voor zijn moeder natuurlijk veel genoegen. Ik was over hem tevreden, hij deed altijd meer dan ik recht had van hem te eisen. Het is jammer dat zijn plaats alweer is ingenomen.

— Neemt u Francis... neemt u mijnheer Denison dan niet terug, vader?

riep Alice uit, die met grote ontroering naar het verhaal van Raffles had geluisterd.

— Je moet zelf begrijpen, dat dat niet gaat, kind, antwoordde Harvey nu kortaf. Ik heb nu Henry Cole, die ook erg goed voor zijn werk is en die kan ik niet dadelijk op straat zetten. Het is erg onaangenaam voor Denison, maar...

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Harvey, maar hoe staat het eigenlijk met Cole? vroeg Raffles. Is hij helemaal hersteld?

— Nog niet. Ik heb hem een week vakantie gegeven om van de schok te bekomen.

— Een week vakantie voor een beetje chloroform? riep Raffles verrast uit. Nu, dat pleit voor uw goede hart. Ik heb Denison gisteravond ook chloroform toegediend, maar ik verzeker u dat hij nu alweer zo fris is als een hoentje. Waar is Cole nu? U moet het mij niet kwalijk nemen, maar ik zou hem heel graag een paar vragen gesteld hebben in verband met de diefstal van het document.

— Bent u dan ook nog detektive? riep Harvey uit.

— Zo kunt u mij eventueel ook noemen, mijnheer Harvey, antwoordde Raffles glimlachend. Het komt er helemaal niets op aan, alles welbeschouwd. Wilt u mij antwoord geven op mijn vraag?

— Cole verklaarde mij, dat hij die week ging doorbrengen bij een familielid buiten, ergens in Wales. Ik weet het ook niet precies.

Raffles dacht nog een ogenblik na en nam toen enigszins overhaast afscheid, vader en dochter in grote verbazing achterlatend en zich afvragend, wie toch wel die onbekende bezoeker had kunnen zijn, die zoveel interesse scheen te hebben voor Denison.

Diep in gedachten en hoe langer hoe vaster overtuigd, dat de diefstal van het Poolse handschrift heel wat meer om het lijf had dan Scotland Yard verkoos aan te nemen, aanvaardde hij de terugweg naar het huis in de Victoria Street,

waar hij Denison in een rustige sluimering vond, terwijl Brand met een boek aan het voeteind van het bed zat.

Raffles kwam op zijn tenen binnen en Brand ging hem tegemoet en fluisterde:

— Hij slaapt al een paar uren, zie je wel dat er al wat kleur op zijn wangen begint te komen?

— Hij zal over een paar dagen volkomen genezen zijn, Charles, zei Raffles. Wat betekent eigenlijk een gat in het hoofd voor zo 'n sterke knaap. Wij zullen echter wachten tot hij uit zichzelf weer wakker wordt, want hoe meer hij slaapt, hoe beter het voor hem is.

Een uur later werd Denison wakker en het was duidelijk dat hij zienderogen opknapte.

Hij verorberde met smaak de lunch, die Brand voor hem had klaargemaakt en zijn ogen begonnen vochtig te glanzen, toen Raffles hem meedeelde, dat hij nog diezelfde middag vervoerd zou worden naar het huis van zijn moeder.

Met opzet wachtte Raffles tot het helemaal donker was, want het was voor alle dingen beter, dat Denison het huis en de omgeving niet leerde kennen, waar het toeval hem had doen terechtkomen.

Tegen zes kwam er een auto voor, bestuurd door de trouwe chauffeur van John Raffles, James Henderson, 'n man van geweldige lichaamsbouw en van 'n zeldzame fysieke kracht.

Het toeval was Raffles gunstig, want niet alleen was het al bijna een uur donker, maar het miste ook een beetje en het was volkomen onmogelijk, zelfs voor iemand die de Victoria Street bewoonde, de straat te herkennen.

Denison scheen hier ook totaal geen moeite voor te doen, maar stapte tussen Raffles en Brand haastig op de wachtende auto toe, daar al zijn gedachten in beslag schenen te worden genomen, straks zijn moeder in de armen te kunnen sluiten.

De tocht duurde bijna een uur en eindelijk stopte de auto vóór het kleine huis, waar de oude mevrouw Denison woonde.

Raffles opende het portier en zei te-

gen zijn beschermeling:

— Nu laten wij u alleen, beste Denison, wij denken er natuurlijk niet aan, aanwezig te zijn bij het weerzien met uw moeder en uw zuster. Maar wij houden u aan uw belofte om ons vanavond een en ander te vertellen aangaande zaken, die ons erg veel belang inboezemen. Als u het goed vindt, dan komen wij om acht uur even terug.

— Ik reken zelfs vast op uw komst, mijne heren! riep Denison uit. Mijn moeder moet nader kennis met u maken; zij zal verrukt zijn, u goed te leren kennen.

Raffles en Brand dineerden in een restaurant, op ongeveer tien minuten afstand en het spreekt vanzelf dat het onderwerp van het gesprek in hoofdzaak werd geleverd door het avontuur van Francis Denison en de diefstal van het Poolse handschrift: twee zaken, waartussen Raffles nog steeds verband bleef zoeken, zonder dat Brand goed begreep waarom.

— Ik weet niet, wat er in deze aan gelegenheid is, dat mij niet bevalt, zei Raffles langzaam. Die Cole bijvoorbeeld, dat is een figuur, die mij weinig aantstaat en ik kan toch onmogelijk zeggen waarom. Vind je het zelf niet vreemd, dat een jongeman, die van zijn werk houdt, niet minder dan één week vrij vraagt, om te bekomen van de gevolgen van een simpele bedwelming?

— Wat denk je eigenlijk? Geloof je soms, dat die Cole meer weet van de zaak, dat hij medeplichtig kan zijn?

— Dat durf ik niet zeggen. Maar men moet met alles rekening houden. Maar het is al kwart vóór acht, laten wij nu maar naar Denison terugkeren.

Brand rekende af; de beide vrienden stonden op en buiten vonden zij Henderson met de auto al op hen wachten.

— Naar hetzelfde huis, waar we net geweest zijn, James, beval Raffles.

Tien minuten later stopte de auto weer, de twee vrienden stapten uit en de deur werd op hun bellen geopend door een allerliefst jong meisje, waaraan men duidelijk kon zien, dat het een

zuster van Francis Denison was.

Haar broer had haar zeker een goede beschrijving gegeven van Raffles en zijn vriend, want zij riep dadelijk met een blos van vreugde uit :

— Komt gauw binnen, heren, want Francis wacht met het grootste ongeduld op u.

Raffles en Brand volgden het meisje naar een eenvoudige maar smaakvolle gemeubileerde kamer, waar zij mevrouw Denison en haar zoon vonden.

Algauw zat iedereen en toen begon Raffles :

— Beste Francis, ik ben hier gekomen, niet alleen om mij op de hoogte te stellen van uw toestand, die, zoals ik tot mijn blijdschap zie, onmogelijk beter kon wezen, de omstandigheden in aanmerking genomen, maar ook om u een paar vragen te stellen, waarvan de beantwoording mij sterk interesseert. Ik ben er van overtuigd, dat u zich nieuwsgierig afvraagt, wie wij toch wel mogen zijn, maar u zult voorlopig genoeg moeten nemen met de verklaring, dat u het misschien binnenkort zult horen. Ik ken u al sinds enige tijd, al hebt u mij waarschijnlijk nooit tevoren gezien. En nu mijn vragen.

Raffles dacht even na en zei toen :

— Wanneer ik mij niet vergis, bent u ongeveer een jaar in dienst van Jesurun Harvey, nietwaar ?

— Iets meer dan een jaar, mijnheer, antwoordde de jongeman.

— Mag ik vragen of u op de hoogte bent van de oude talen ?

— Ik ken niet alleen Latijn en Grieks, maar ik heb een studie gemaakt van alle soorten Latijn, niet alleen het moderne, maar ook de afwijkende taal, die in de middeleeuwen gebruikt werd door de geleerden.

— Dat dacht ik wel, antwoordde Raffles. Droeg Harvey u wel eens de aankoop van oude boeken op ?

— Dat niet, maar hij nam mij toch steeds mee, wanneer hij op een of andere veiling een oud manuscript, een atlas of iets dergelijks wilde kopen.

— U bent er dus ook bij geweest,

toen hij het handschrift van de Poolse monnik kocht ?

— Ja, mijnheer, daar was ik inderdaad bij, antwoordde Francis en het scheen Brand toe, alsof hij even geaarzeld had.

Ook de scherpe blik van Raffles had deze aarzeling direkt opgemerkt. Hij deed echter alsof hij de lichte verwarring van de jongeman niet had opgemerkt en ging verder :

— Ik denk er natuurlijk niet aan om onbescheiden te zijn en als u mijn vraag niet wilt beantwoorden, dan zal ik u dat echt niet kwalijk nemen. Ik wilde echter graag weten, van wie Harvey dat stuk heeft gekocht.

— Van een ezel, mijnheer, die geen idee had van de waarde, antwoordde Francis. De man wist absoluut niet welke schat hij in huis had.

— En toch vroeg hij 500 pond voor het handschrift ? vroeg Raffles verwonderd.

— Pardon, in eerste instantie vroeg hij dat niet, antwoordde Francis, wiens verwarring blijkbare toenam.

Raffles drong niet verder aan.

Plotseling schoot het hem te binnen, wat hij in een van de bladen gelezen had, namelijk dat de eigenaar van het document aanvankelijk vijf pond voor het stuk gevraagd had en zijn eis pas honderdmaal had verhoogd, toen een kenner tussenbeide kwam en zei, dat hij het niet voor minder mocht laten. Hij hoefde er nu niet langer meer aan te twifelen : Francis Denison was die kenner geweest.

Hij had het onmogelijk met zijn geweten overeen kunnen brengen, de eigenaar van het boek te laten bestelen en hij had hem zeker in het geheim gewaarschuwd.

Intussen ging Francis verder :

— Ik moet u echter zeggen, dat ik de eigenaar de volgende dag toevallig nogmaals sprak en dat hij mij toen met een teleurgesteld gezicht vertelde, spijt te hebben van de verkoop ; een ander had hem al 700 pond voor het boek geboden.

— Dat is zeker wonderlijk genoeg, vindt u dat zelf ook niet? Wat lijkt u, was het boek wel 700 pond waard?

— Dat is niet zo gemakkelijk te beantwoorden. Zeven honderd pond is een groot bedrag, maar als men rijk is en het voor dergelijke zeldzame handschriften over heeft, dan...

Hij voltooide de zin niet, maar ging verder:

— Het scheen de man, die het manuscript had willen kopen, erg te spijten, dat het al in andere handen was overgegaan. Hij vroeg wie het gekocht had en vertrok, blijkbaar erg terneergeslagen.

— Zo, zo. Nu, dat alles klinkt vrij natuurlijk. En vertel mij nu eens of u tijd hebt gehad dat handschrift van het begin tot het einde door te lezen.

— Dat deed ik al de eerste avond de beste, ik heb altijd bijzonder veel belang gesteld in dergelijke oude schrifturen.

— En wat bevatte het handschrift?

— Het was een verhaal, een relaas van wat er in Polen gebeurde tijdens de laatste jaren van de regering van Boleslow V. Het was van de hand van een monnik, Sandetzky geheten, vroom van aard en wiens ware naam graaf Kerbajef was. Hij bleef enige jaren in het klooster en ook van zijn verblijf aldaar geeft hij een beschrijving.

— Bevatte het manuscript anders helemaal niets? Denk eens goed na, hernam Raffles, terwijl hij Francis scherp aankeek.

— Ja, nu herinner ik het mij, het handschrift eindigde met een voor mij volkomen raadselachtige, eveneens in het Latijn gestelde mededeling in geheimschrift, in de marge van een soort plattegrond, met enige lijnen aangegeven.

— Ik wist het wel, mompelde Raffles voor zich heen en zijn ogen kregen een eigenaardige scherpte.

Even bleef het stil in de kamer. Francis was blijkbaar erg verbaasd over de vragen, die zijn onbekende vriend hem had gesteld.

Raffles was de eerste die weer sprak.

— U zou de mensen, die u hebben

aangevallen waarschijnlijk niet herkennen?

— Nee, mijnheer. Het was donker en alles gebeurde zo plotseling, dat ik eigenlijk niet eens besepte wat er aan de hand was.

— Kent u Cole, de man die u opvolgde als bibliothecaris?

— Nee, ik ken zelfs de naam niet. Zijn foto staat overigens, naar ik gezien heb, in de « Daily Mail ». Hier is het.

En met een vlugge beweging schoof hij Raffles het veelgelezen blad toe en wees met de wijsvinger naar de foto van Henry Cole.

Raffles bekeek het portret nogmaals, ofschoon hij het de dag tevoren al gezien had en Brand, die hem aandachtig gadesloeg, zag plotseling een korte rilling over zijn gezicht lopen, terwijl zijn ogen een metaalachtige glans kregen.

Onmiddellijk begreep hij, dat de Gentleman-Inbreker zich op datzelfde tijdstip herinnerde waar hij dat gezicht vroeger gezien had en wie Cole was.

Hij wachtte er zich echter wel voor een opmerking in die geest te maken, daar hij geen idee had, wat Raffles van plan was en hij zijn plannen niet in de war wilde sturen.

Raffles had zich intussen weer hersteld, gooide het blad met een onverschillig gebaar neer en zei:

— Ik denk, dat u wel weer in dienst zult treden bij Harvey, beste Denison.

— En Cole, zou hij die dan wegsturen? riep Francis verwonderd uit.

— Hij zal hem niet hoeven weg te sturen, beste kerel, want ik geloof niet, dat Cole nog ooit bij hem terugkeert. Hij zal waarschijnlijk zwaar ziek worden, of de dokter zal hem verbieden het beroep van archivaris uit te oefenen, of iets dergelijks.

— Maar, lieve hemel, hoe kunt u dat weten?

— O, het is maar een soort voorgevoel, antwoordde Raffles glimlachend. Ik denk echter wel dat het zal uitkomen. En nu moeten wij aan ons bezoek een einde maken, beste Francis en ik zou u sterk aanraden, nu gauw naar bed te

gaan en rust te nemen. Wat ons betreft, u zult wel spoedig van ons horen, misschien over enige dagen al.

Nadat er nog enige plichtplegingen waren gewisseld, namen Raffles en Brand afscheid, met de belofte binnen enige dagen hun bezoek te herhalen.

Zodra zij op straat stonden, barstte Brand uit :

— Ik heb het daarginds moeilijk kunnen doen, maar nu zou ik je toch eindelijk wel eens willen vragen, Edward, wat je nu eigenlijk vermoedt en wat je weet.

— Dat zal ik je in een paar woorden vertellen, Charles, antwoordde Raffles lakoniek. Henry Cole is lid van de bende

der Raven, zoals je weet een gevaarlijke misdadigersgenootschap, waarmee ik al in aanraking ben geweest, en het handschrift van de Poolse monnik bevat zonder twijfel aanwijzingen betreffende diens bezittingen, die in het klooster van Kalish begraven zijn. Cole en zijn medeplichtigen zijn daar achter gekomen, zij zullen de schat gaan opsporen, maar zij hebben buiten John Raffles gerekend, want ik ben van plan ook een duit in het zakje te doen, of liever de hele zak met alle duiten er in tot mij te nemen, wanneer het mij ook eens toegestaan moge zijn, een onzinnige woordspeling te gebruiken.

HOOFDSTUK V.

DE WEDLOOP MET DE SCHATGRAVERS

Het was wel al bijna een kwartier later en de auto, door James Henderson bestuurd, reed de beide vrienden weer naar de Cromwell Street terug, toen Brand eindelijk genoeg van zijn verbazing en ontsteltenis bekomen was om uit te roepen :

— Dat kun je toch zeker niet menen, Edward. Je wilt een loopje met mij nemen.

— Ik meen het integendeel in volle ernst. Met geld spot ik nooit, dat weet je.

— Maar het is een slag in de lucht, riep Brand wanhopig uit. Je hebt absoluut geen houvast, je weet niets, je kunt alleen maar vermoeden.

— Maar mijn vermoedens berusten op een hechte grondslag, Charles, antwoordde Raffles bedaard. Dat zul je mij zelf moeten toestemmen, wanneer je maar even logisch nadenkt. Ik zei je net, wie Cole is. Gisteren herkende ik hem niet dadelijk, maar nu ik zoëven zijn gezicht voor de tweede keer zag, schoot het mij plotseling te binnen ; ik had dat smalle, bleke gezicht met die stekende ogen eenmaal gezien in een dievenhol, een onderaardse vergadering, waar alle leden van de bende der Raven 's nachts bij elkaar kwamen, ten einde, naar ik mij meen te herinneren, over de verkiezing van een nieuw bestuur te beraadslagen. Hij was onder de aanwezigen, hij voerde zelfs het woord, hij had een

met goud geplombeerde tand in de bovenkaak, dat staat mij nog duidelijk vóór de geest, omdat mijn aandacht er door werd afgeleid van wat hij zei en ik heb die gouden tand nog pas vijf dagen geleden bij Cole gezien, toen hij op de Club verscheen. Welnu, wil jij mij eens verklaren, hoe het komt, dat een lid van een dievenbende archivaris wordt bij een man als Harvey ?

— Hij kan misschien zijn leven gebeterd hebben, opperde Brand, zonder veel overtuiging.

— Het kan nu gerust als zeker worden aangenomen, dat Cole wel bedwelmd is, maar door een medeplichtige. Hij wilde zichzelf alleen een alibi verschaffen en dat zou hem ook wonderwel gelukt zijn, als ik eens niet mijn neus in de zaak had gestoken en vooral als het toeval ons gisteravond Francis Denison niet op onze weg had gezet. Nee, Cole is met opzet het huis van Harvey binnengedrongen. Hij was een knap man, hij had zeven jaren gestudeerd en als hij niet door en door verdorven was geweest, dan had hij een eervolle plaats in de wetenschappelijke wereld kunnen innemen. Om de weg voor hem vrij te maken, moest echter Denison uit de weg worden geruimd en dat is ook bijna gelukt.

— Goed, ik neem aan, dat Francis met dit doel werd neergeslagen. Maar wil je mij eens zeggen, hoe die schurken

afwisten van het handschrift van de Poolse monnik ?

— Hoe wist Harvey, hoe wist Denison er iets van af ? repliceerde Raffles schouderophalend. Ik zelf heb je toch al gezegd, dat het bestaan van dat handschrift niet werd betwist.

— Toegegeven. Maar het handschrift zelf kon hen toch niet interesseren. Hoe wisten zij, dat het een aanduiding in code bevatte en hoe konden zij weten wat dat geheimschrift betekende ?

— Wij naderen hier het terrein der veronderstellingen, Charles, en het lijkt mij wel zo verstandig deze vraag voorlopig onbeantwoord te laten. Wij zouden, bijvoorbeeld, kunnen aannemen, dat Cole het stuk vroeger al eens onder de ogen heeft gehad, misschien wel voor geruime tijd en er na heel veel moeite in geslaagd is het te ontcijferen. Misschien ging het er toen niet dadelijk om, zich van die schat meester te maken en is die gedachte pas later bij hem opgekomen, toen hij zich bij de bende had aangesloten.

— Dat klinkt goed, riep Charles uit.

— Hij schijnt er in geslaagd te zijn, de verblijfplaats van het kostbare handschrift te ontdekken en hij wilde het juist kopen, toen die verwoede verzamelaar van een Harvey hem net één dag vóór was. Toen moesten er natuurlijk paardenmiddelen worden gebruikt en je weet de gevolgen.

— Zo zal de zaak zich wel hebben afgespeeld, antwoordde Brand opgewonden.

— Het is heel goed mogelijk dat het heel anders gegaan is, antwoordde Raffles bedaard. Om je de waarheid te zeggen laat het mij ook tamelijk onverschillig ; wij hebben alleen te maken met de uitkomst van de rekensom, niet met de som zelf.

— Maar luister eens, Edward, wij nemen een ogenblik aan dat je dit alles juist hebt gezien en dat Cole op dit ogenblik in het bezit is van het gestolen handschrift. Hij moet het dan ook ontcijferd hebben, zoals je terecht opmerkt, maar wanneer hij dat gedaan heeft, dan

vissen wij al achter het net. Vergeet niet, dat hij ons een volle dag vóór is, nee, zelfs twee dagen.

— Ik vergeet dat helemaal niet, Charles en hij kan er wat mij betreft nog twee bij krijgen ook, antwoordde Raffles kalm. Want mijn gezond verstand zegt mij, dat Cole, al is hij nog zo schrander, aan het kortste eind moet trekken, wanneer hij zich met mij wil meten inzake verkeersmiddelen. Het is waar, in vogelvlucht bedraagt de afstand van Londen tot Kalish slechts 1.250 kilometer en ik zou die afstand met mijn machine, met mijn « Duivel der Lucht » dus heel gemakkelijk in twee en een half uur kunnen afleggen. Maar Cole ? Wanneer wij aannemen dat hij in het bezit is van alle nodige passen en visa, dan nog hoeft hij er beslist niet op te rekenen, dat hij minder dan een volle week, als hij er in slaagt van een vliegtuig gebruik te maken, over de afstand doet. Hij moet per boot het Kanaal oversteken, hij moet in België, in Frankrijk of in Nederland op de trein stappen en dat moet hij in Duitsland nog een paar keer herhalen. Dan komt hij aan de grens van Polen en daar begint eigenlijk pas de echte ellende, want het reizen in Polen is op dit ogenblik nog allesbehalve een pretje. Het is waar, Kalish ligt nauwelijks vijftig kilometer van de Silezische grens, maar de afstand doet er weinig toe. De voornaamste hinderpaal is de Russische bezetting en er wordt geregeld gepatrouilleerd ; kortom, men kan daar wel zijn testament maken alvorens men op een trein stapt.

— Dat alles wil ik je graag toegeven, Edward, maar mijn protesten zijn nog niet uitgeput.

— Laat dan eens horen en geef de moed vooral niet op.

— Wanneer de situatie in Polen aldus is, dan zul jij daar evenmin ongestraft met een vliegmachine kunnen dalen.

— In Kalish misschien niet, maar in Lodz, tachtig kilometer met de trein verder, zeker. Lodz is een grote indus-

triestad, er heerst rust, want daar hebben de Russen zelf het grootste belang bij. Zij zorgen er wel voor dat op de grote textielfabrieken ongehinderd kan worden doorgewerkt. Met mijn valse papieren in de hand zal ik me er wel doorslaan, desnoods door me uit te geven voor een uitvinder of een ingenieur, die de liscentie voor de vervaardiging van een nieuwe machine te verhandelen heeft, enfin, we zullen wel zien, daarover maak ik me geen zorgen.

Juist op dat ogenblik reed de auto de Oxford Street in en van dat ogenblik af werd er weinig meer gesproken.

Na verloop van twintig minuten stopte de auto vóór een kleine tuinpoort in een volkomen verlaten zijstraat, waaraan de muur grensde van de tuin, die zich achter het huis in de Cromwell Street uitstrekte.

De beide vrienden stapten haastig uit. Raffles haalde een eigenaardig gevormd koperen sleuteltje te voorschijn en opende daarmee de tuindeur.

Het volgende ogenblik stonden beide vrienden aan de andere kant van de muur en hoorden hoe Henderson de deuren van de garage opende en vervolgens de auto naar binnen reed, waarna de deuren weer dichtklapten.

Raffles opende direkt het tweede stel deuren van de garage, dat uitkwam op de tuin en riep op gedempte toon:

— Voor vanavond niet meer, James, maar morgen vertrekken wij met de vliegmachine naar Kalish, in Polen.

— Heel goed, mylord. Hoe laat wilt u de vliegmachine in orde hebben?

— Om tien uur in de ochtend.

— Ik zal er voor zorgen, mylord. Nog iets van uw orders?

— Er is niets meer van mijn order, James, zei Raffles langzaam en hij legde zijn hand op de stoere, zware schouder van de trouwe reus, die hem al in zo talrijke avonturen had bijgestaan en zijn leven verdedigd had.

Raffles en Brand echter besteedden de rest van de avond aan het nemen van maatregelen, nodig voor hun gevaarlijke onderneming en het was bijna

twaalf, toen zij eindelijk naar hun slaapkamers gingen, die aan elkaar grensden.

De volgende ochtend om half negen reed een grote auto, waarin een vrij grote platte koffer was geborgen, door Henderson bestuurd, snel door de straten van Londen, in de richting van het vliegveld van Hendon, waar de hangars van sportvliegers stonden.

Raffles en Brand, ieder met een koffer naast zich, zaten in de wagen en genoten van de heerlijke, hoewel al koude ochtend, want het was in het laatst van november.

Om half tien bereikten zij het grote vliegveld waar de auto werd neergezet in de kolossale garage, die dag en nacht bewaakt werd.

De koffer en de tassen werden naar een van de hangars van gegolfd plaatijzer gedragen, waar de « Duivel der Lucht » een schuilplaats had gevonden.

Henderson en Brand openden de grote deuren en nu vertoonde zich het vliegtuig, sierlijk gebouwd, voor een groot gedeelte van aluminium vervaardigd, maar waarvan de energiebron nog altijd een geheim was, dat Raffles zorgvuldig had weten te bewaren.

De « Duivel der Lucht » werd naar buiten gerold, de bagage werd ingeladen, de drie mannen trokken hun met bont gevoerde vliegekleding aan en Raffles maakte Henderson gelukkig met de opmerking, dat het toestel er uit zag alsof het splinternieuw was en net door een of andere fabriek was afgeleverd.

De drie mannen klommen in de cockpit en Raffles kroop achter de stuurknuppel.

Het vliegtuig rolde enige meters over de prachtige, egale startbaan en verhief zich toen, als het ware met een luchtige sprong, van de bodem om direkt pijlsnel omhoog te schieten.

Maar weinig mensen van het vliegveld waren bij dit vertrek aanwezig geweest en allen meenden dat « graaf Palmhurst », onder welke naam Raffles de hangar gehuurd had en zijn machine had laten inschrijven, alleen een

vliegtochtje in de omgeving ging maken.

Raffles liet de machine direkt tot een hoogte van bijna 3.000 meter stijgen, die in enkele minuten bereikt werd en zette tegelijkertijd koers naar Sheerness, waarbij hij bijna steeds de loop van de Theems kon volgen.

Zonder zich ergens op te houden, vloog de machine over Gent, Antwerpen, Dusseldorf, Kassel en om elf uur doemde het door de Russen bezette Leipzig, de hoofdstad van Saksen, aan de gezichtseinder op.

Raffles steeg om begrijpelijke redenen nog hoger en als een fata morgana schoof de geweldig grote stad met een enorme snelheid onder de vliegmachine door, die toen een hoogte van omstreeks 5.000 meter had bereikt.

De tocht ging verder over Ruhland en Glogau en om kwart vóór twaalf vloog zij al over de grens, die Silezië van Polen scheidt.

Bij Rawitsch werd de grens gepasseerd en een weinig meer naar het oosten, bij Krotoschien, bereikten de koene luchtreizigers het spoorwegknooppunt.

Raffles waagde het de machine hier aanzienlijk te laten dalen, tot minder dan 1.000 meter hoogte, tegelijkertijd begon de snelheid te matigen, zodat deze niet meer dan 300 kilometer per uur bedroeg.

Desondanks kwam Kalish al 'n kwartier later in het gezicht en een van de eerste dingen die Brand door zijn kijker ontdekte, was de bouwval van een oud klooster, een stukje buiten de stad gelegen, aan de oevers van de Prosna.

Raffles wendde zich glimlachend naar hem om, want ook hij had de ruïne al gezien en de jongeman begreep direkt de betekenis van die glimlach: daar beneden hen lag het doel van hun tocht.

Maar de « Duivel der Lucht » steeg opnieuw, om de tocht naar Lodz voort te zetten.

Dit gedeelte van Raffles' luchtreis door het bezette Polen mag werkelijk als een half mirakel worden beschouwd. Zonder zich volkomen bewust te zijn van het gevaar, dat hij liep, bleef Raf-

fles instinctief boven de wolken vliegen, zodat zijn machine van de grond af onzichtbaar bleef.

Toen hij eindelijk tegen het middaguur begon te dalen, had hij geluk, méér geluk dan hij zelf op dat ogenblik besefte.

Lodz werd om zeven minuten over twaalfen bereikt. Het duurde echter enige tijd voor Raffles een geschikt landingsterrein ontdekt had, dat hij eindelijk gevonden meende te hebben in een vlakte van regelmatige vorm, die naderhand het exercicieterrein bleek te zijn. Hij daalde en direkt kwamen er uit alle hoeken en gaten soldaten aanrennen, die het toestel nieuwsgierig en druk door elkaar pratend, omringden.

Er kwam tevens een hoofdofficier aanwandelen, die Engels zowel als Russisch scheen te spreken en die aange-naam verast scheen te zijn, kennis te maken met drie Engelse toeristen, want daarvoor gaven Raffles en zijn metgezellen zich uit.

De officier bleek als gevolg van het Oost-Westerse doorklimaat zeer soepel en na de passen en de visa telegrafisch te hebben gecontroleerd met het hoofdkwartier te Warschau, was hij direkt bereid de machine te bewaren in een van de vele houten gebouwen, die op het exercitieplein stonden, dat aan de kazerne bleek te grenzen, die niet lang geleden aan de grens van de stad was gebouwd.

Raffles kreeg een sleutel van de loods waar zijn machine was ondergebracht en de bagage werd overgeladen in een inmiddels telefonisch bestelde taxi.

Deze auto bracht Raffles en zijn beide vrienden naar het hartje van de stad.

Daar Raffles van plan was, nog diezelfde middag met de trein naar Kalish te gaan, zocht hij geen hotel op, maar liet de auto stoppen vóór een van de grootste koffiehuisen, waar het op dat lunchuur tamelijk druk was, vooral van militairen.

Voor grof geld en niet zonder moeite wist Raffles voor zich en zijn metgezellen een tamelijk goede maaltijd te krij-

gen, waarbij echter het brood zo goed als totaal ontbrak.

De drie vreemdelingen trokken maar matig de aandacht, want Polen was jarenlang achtereen letterlijk overstroomd geweest door vertegenwoordigers van alle naties.

Eerst waren de Duitsers gekomen, vervolgens de bezettingstroepen van talrijke landen, die de gevaren van achter het ijzeren gordijn trotseerden begerig als zij waren de handelsbetrekkingen met Polen aan te knopen.

Het vroór dat het kraakte, maar de lucht was betrokken en het was duidelijk, dat er sneeuw op komst was.

Nadat Raffles de rekening betaald had, bracht een ander voertuig, deze keer een door drie paarden getrokken troïka, de drie mannen met hun bagage naar het grote station, vanwaar over een half uur de trein naar Kalish en verder naar Lissa, dicht bij de Silezische grens, zou vertrekken.

Slechts een kwartier na het tijdstip, in het spoorboekje, vertrok de trein met zijn rammelende, schokkende wagens, getrokken door een locomotief, die van vermoeidheid scheen te zuchten.

En twee uur later, om half vijf in de middag, toen het donker al was ingetreden, stopte de trein weer in het houten station van Kalish, dat nog maar al te duidelijk de sporen vertoonde van de heilige beschieting, waaraan het tijdens de laatste wereldoorlog had blootgestaan.

Een uur geleden was het gaan sneeuwen, met dikke, zachte vlokken en het zag er niet naar uit, dat het voorlopig

zou ophouden.

Het was dus goed, dat Raffles en zijn vrienden al hier waren, want het was beslist niet zeker, of men zes uren later nog wel van een trein gebruik zou kunnen maken. Met de sneeuw in Rusland en in dit noordelijk gedeelte van Polen valt niet te spotten.

De kou was intussen nog vinniger geworden en het ergste was, dat het station van Kalish ongeveer anderhalf uur lopens van de stad is verwijderd en dat er maar twee rijtuigen vóór het kleine gebouw bleken te staan, die echter al door andere reizigers waren ingenomen.

Maar de stationschef, een vriendelijke man, telefoneerde naar een van de wel-nige hotels van Kalish en kwam terug met de boodschap, dat er spoedig een slee zou verschijnen, om de reizigers af te halen, waarvan er een twintigtal kleumend bij elkaar zaten in de holle wachtkamer van het station, waar men net pas een houtvuur in de grote haard had aangelegd.

Er verliep een half uur en toen klonk er in de verte op de donkere weg belgerinkel; er waren twee grote sleden in aantocht, waarvan er een bestemd was voor de drie Engelse reizigers en hun bagage.

Het sneeuwde nog steeds en de drie reizigers mochten zich gelukkig prijzen, dat zij zelf hun dikke pelzen hadden meegenomen, want het vroór bijna 18 graden.

Het was ruim zes uur, toen de slee, totaal onder de sneeuw, terwijl alles er uitzag alsof het wit besuikerd was, stil hield vóór het grootste hotel van Kalish.

HOOFDSTUK VI.

DE SCHAT IN HET KLOOSTER

Die avond bleef het als maar door sneeuwen en toen Raffles de volgende ochtend omstreeks half negen voor het raam van zijn kamer stond, slaakte hij een kreet van bewondering, want het was een magnifiek schouwspel, dat voor zijn ogen verscheen.

Het hotel lag tamelijk hoog en van zijn ramen uit overzag men bijna de hele stad en die was onder de sneeuw bedolven.

Een half uur later zaten de drie mannen samen in de eetzaal van het hotel, die er troosteloos genoeg uitkeek in zijn verlatenheid, want behalve de drie Engelsen zaten er nog maar vier andere reizigers, ieder afzonderlijk, waarvan er twee bedrieglijk veel op Duitsers leken, die hier waarschijnlijk voor handelsdoeleinden waren, een uitgesproken Amerikaans type en de vierde blijkbaar een Rus was.

Al die mensen aten snel en zwijgend en namen elkaar tamelijk wantrouwend op.

En aanstonds begon Raffles op zachte toon, om niet door de anderen te wor-

den verstaan :

— Wij zullen er dadelijk even op uit trekken, vrienden, ofschoon ik natuurlijk wel begrijp, dat het absoluut onbegonnen werk is, het klooster zonder enige fingerwijzing aangaande de plek, waar het goud ergens verborgen is, door te zoeken.

— Cole en zijn vrienden zullen niet komen.

— Waarom niet, als ik vragen mag ?

— Wel, omdat de sneeuw op de spoorlijn zeker wel een halve meter hoog ligt en er geen sprake van is, dat die ongelukkige locomotieven hier een trein door die dikke laag kunnen trekken.

Zij zullen gewoon moeten wachten ; ik wacht dus ook.

— Dan is het niet onmogelijk, Edward, dat de schatgravers hier in ditzelfde hotel afstappen. Zullen zij dan niet wantrouwend zijn, drie Engelsen hier te vinden ?

— Ik ben van plan Cole zoveel mogelijk uit de weg te gaan en wij verlaten dan ook morgen al het hotel. Eerder kan hij onmogelijk hier zijn en wij heb-

ben nog al de tijd om een ander verblijf te zoeken en ons een beetje meer als Polen of Russen voor te doen, dan op dit ogenblik. Dat lijkt me wel zo veilig. Wij zullen andere klederen kopen en wat verf op ons gezicht en een pruik zullen de rest wel doen. Onze grote bagage blijft intussen hier en wij moeten er voor zorgen, dat wij ieder ogenblik over een slee met drie paarden kunnen beschikken, voor het geval het blijft vriezen en de sneeuw blijft liggen, want het is heel goed mogelijk dat wij enigszins overhaast zullen moeten vertrekken.

De drie mannen gebruikten hun ontbijt, dat uit bruin brood, kaas, honig en thee bestond en dadelijk daarop verliezen zij het hotel, om de omgeving te gaan verkennen.

Zij volgden enige brede winkelstraten en een blik in de etalages overtuigde hen, dat de stad langzamerhand weer begon op te leven, dat de handel en industrie weer begonnen te bloeien als vroeger.

Na twintig minuten bereikten zij de buitenwijken en toen lag de stad achter hen.

Bij een kromming van de weg stonden zij plotseling tegenover de ruïne van het klooster, die tot dusverre door een soort aarden wal aan hun oog onttrokken was. Hoewel een dikke sneeuwwaag de overblijfselen van het imposante bouwwerk bedekte, was de algemene indeling nog tamelijk goed te zien.

Het klooster was blijkbaar oorspronkelijk omringd geweest door een hoge en dikke muur, die op enkele plaatsen verdwenen was, maar daarentegen hier en daar bijna ongeschonden bewaard was gebleven. Er was nog een stuk van een poort over, die blijkbaar de hoofdingang had gevormd en in de muur was nog een van de geweldig grote scharnieren zichtbaar.

De muur omgaf een hele grote binnenplaats en in het midden daarvan stond het eigenlijke klooster, omringd door andere gebouwen, waarschijnlijk een kapel, een gebouw voor de gasten,

misschien ook een stal, om er de paarden onder te brengen van degenen, die in het klooster overnachtten, zoals dat in de middeleeuwen zo vaak gebeurde. Van al deze gebouwen was maar weinig meer bewaard gebleven. Slechts een enkele hoek van het klooster, bekroond met een mooi gevormde toren, was als door een wonder gespaard gebleven; de rest bestond alleen maar uit kale muren, nergens hoger dan drie meter en waarin nog de openingen van de kleine, hoge ramen te bespeuren waren.

De toren had een doorsnee van bijna vijf meter en Raffles schatte de dikte van de muren op minstens drie decimeter.

Wel had de toren op de hoogte van ruim drie meter van de grond een paar smalle ramen, maar van een deur viel niets te bespeuren.

Raffles stampte ongeduldig met de voet en riep uit :

— Waarom heeft men die toren ramen gegeven, wanneer het toch onmogelijk is, er binnen te gaan ?

Brand, die enige tijd zwijgend naar de toren had gekeken, riep plotseling uit :

— Ik ben de magerste van ons drieën, ik zie wel kans door een van die ramen naar binnen te kruipen. James zal mij zijn schouders wel willen lenen, daar ben ik zeker van.

Met de behendigheid van een volleerd acrobaat klom Brand tegen de reus op zette zijn voeten op zijn schouders en keek nu met het hoofd net over de rand van het raam heen.

Met een lichte zet werkte hij zich nog verder omhoog en het volgende ogenblik verdween hij door het smalle raam, dat zeker niet breder dan 35 centimeter was.

Er verliepen ongeveer tien minuten en toen verscheen het hoofd van Brand door de opening.

— Ik kom weer naar beneden ! riep hij opgewekt uit.

Hij draaide zich om, werkte eerst zijn benen en vervolgens zijn bovenlijf door het gat, liet zich weer op de schouders

van Henderson zakken en stond een ogenblik later op de grond.

— En ? vroeg Raffles.

— Ik kan je niet al te veel vertellen, Edward, zei Brand. Ik stond in een volkomen rond vertrek ; maar ik kon onmogelijk naar beneden gaan, want er zit niet de kleinste opening in de eiken houten vloer, die blijkbaar heel stevig is.

— Maar voor den drommel, hoe kwam men daar dan binnen ? riep Raffles enigszins ongeduldig uit. Die toren is daar toch niet louter voor de grap of als sieraad neergezet. De monniken waren toch geen vogels, die door de ramen naar binnen vlogen, ik moet het raadsel van die toren doorgronden, Charles. Maar laten wij nu maar teruggaan, want daarvoor hebben wij gereedschappen nodig en het is ook beter dat wij ons eerst vermommen en vooral tijdig voor een slee zorgen. Wij hoeven ons beslist niet te haasten ; wij hebben nog ruim een dag vóór ons.

De drie mannen aanvaardden dus de terugweg en ook ditmaal kwamen zij niemand tegen op de volkomen verlaten weg.

Zij trokken de stad weer in en in een winkel van tweedehands kleren kochten zij voor een fabelachtige prijs, tenminste wanneer men de Russische roebels berekende naar de oude waarde, maar toch voor maar enkele ponden sterling, wat afgedragen kleren en een drietal schapenpelzen, uitstekend voor hun doel geschikt.

Henderson liet er een groot pak van maken, dat hij op zijn sterke schouders nam.

Nu was het zaak, voor een slee te zorgen en na enige tijd te hebben gezocht, vond Raffles in een zijstraat een verhuurder van paarden en sleden, rijtuigen en boten, die bereid was, hem voor enige tijd een sterke en toch lichte troika en een driespan te verhuren.

Raffles kon de slee, wanneer hij wilde, direkt meenemen, maar wilde het voertuig voorlopig bij de verhuurder laten, zodat het direkt ter beschikking zou zijn, wanneer hij het nodig had.

's Middags betaalde Raffles zijn rekening in het hotel, tot grote teleurstelling van de eigenaar, naar niet dan nadat hij zich er van vergewist had, dat er in een van de volksbuurten ook kleine logementen waren, terwijl men er ook kamers kon huren.

Henderson sleepte het pak kleren een eind buiten de stad en in een kolenbrandershut, waar het koud genoeg was voor deze bewerking, vermommen en verkleedden de drie mannen zich.

Zij zagen er nu uit als Poolse handelaars, die het land afreizen.

De schapenpelzen hielden hen goed warm en zij zouden in ieder geval niet zo sterk de aandacht trekken als in hun kleren van Engelse snit en met hun Engels uiterlijk.

Toen dit alles klaar was en de drie mannen een eenvoudige maaltijd hadden gebruikt in een klein logement, waar zij voor die nacht kamers hadden besteld, was het al zo laat geworden, dat het een gevaarlijke onderneming zou zijn, nu nog, nu de duisternis ieder ogenblik zou vallen, de toren van het klooster te doorzoeken.

Daar het echter volkomen onmogelijk was, dat Cole en zijn metgezellen eerder dan de volgende dag verschenen, zou er niets aan verloren zijn, als Raffles tot de volgende dag wachtte.

De drie mannen gingen dan ook vroeg naar bed, om de volgende dag bij het krieken van de ochtend weer aan de slag te kunnen gaan.

De dag was juist aangebroken, toen Raffles wakker werd. Een enkele blik door het raam was voor hem voldoende, om zich te overtuigen dat de vorst nog altijd aanhield en de sneeuwkorst harder was dan de dag tevoren.

Raffles wekte zijn beide metgezellen, die in dezelfde kamer sliepen en een kwartier later zaten zij allemaal achter een diep bord hete brij waarin brood gebrokkeld moest worden.

Na deze eenvoudige maaltijd zochten de drie mannen de gereedschappen bij elkaar, die zij zich de vorige dag hadden aangeschaft en verlieten het logement.

Langs een omweg, om geen argwaan te wekken, bereikten ze na verloop van een uur de bouwval van het oude klooster.

Henderson wilde direkt beginnen met het wegruimen van de stenen, die de binnenplaats bij de toren bedekten, maar Raffles weerhield hem met een gebaar en zei :

— Laat dat maar, James. Ik ben tot andere gedachten gekomen. Ik geloof, dat wij er niet verstandig aan zouden doen, als wij hier al te veel sporen van onze werkzaamheden achterlieten. Die toren is bij uitstek geschikt als uitkijkpost. Wij zullen er dus naar binnen klimmen en kunnen dan de hele omtrek overzien.

— Maar hoe komen wij alle drie door het raam ? vroeg Brand. Wij hebben geen ladder.

— Dat is zo, maar wij kunnen er een maken, antwoordde Raffles. Daarginds zie ik een klein sparrenbos en niets zal voor Henderson gemakkelijker zijn, dan een paar van die dunne stammen om te hakken en daarvan, met het behulp van het touw, dat wij hebben meegenomen een stevige ladder te maken.

— Het is doodeenvoudig, mylord, riep de reus uit, terwijl hij met de kleine bijl zwaalde, die hij had meegenomen. Ik ga er dadelijk op af.

Henderson hoefde maar 'n honderdtal passen te doen om het bosje te bereiken en al gauw klonken zijn bijlslagen op het hout van de dunne stammen. In een oogwenk had hij een viertal boompjes omgehakt en hij kwam er nu mee aandragen alsof het lucifers waren.

Een van de stammen werd in stukken van enige decimeters gezaagd en deze sporten werden met behulp van sterk touw aan de stammen bevestigd, nadat deze van de overvloedige takken waren ontdaan. Op deze manier werd een stevige ladder van ongeveer vier meter lengte verkregen, uitstekend geschikt voor het doel.

De afval van dit karwei werd zorgvuldig verborgen, de ladder werd tegen de toren gezet, aan de kant, die van de stad was afgekeerd en de drie mannen

klommen achtereenvolgens naar binnen, waarop Henderson zonder enige moeite de ladder binnen haalde.

Het zou zeker geen plaats hebben kunnen vinden in het vertrek, waar de drie schatzoekers nu zaten, als het dak nog op de toren had gestaan. Maar het was door de brand vernield en men kon dus de hemel zien door de opening.

De ladder werd schuin neergezet en stak nu een klein stukje boven de rand van de toren uit.

— Nu zijn wij er nog niet, vrienden ! riep Raffles uit. Het zal nu vóór alles nodig zijn, een stuk uit de houten vloer te zagen, dat wij er later weer in kunnen leggen, want het kon wel eens nodig zijn, heel snel naar de kamer hier beneden af te dalen. Zodoende hebben wij ook de gelegenheid, dat vertrek eens te bekijken.

Henderson ging direkt weer aan het werk en zaagde een stuk uit de vloer, groot genoeg om zijn machtig lichaam er doorheen te werken.

Raffles wierp door het gat een blik in het onderste vertrek, dat maar flauw verlicht werd door de opening in de zoldering, maar hij zag helemaal geen deur, noch enig luik, ofschoon hij overtuigd was, dat het een of het ander aanwezig moest zijn.

— Nu, zij zullen ons zelf de weg wel wijzen, zei hij schouderophalend. Wij hebben nu niets anders te doen als op hen te wachten.

De uren verstreken langzaam en nu en dan namen Raffles of Brand de omgeving door hun kijker op.

Zij konden uren ver in het rond kijken en het was ondenkbaar, dat Cole en zijn vrienden zouden kunnen naderen, zonder dat Raffles en zijn metgezellen het zagen.

De drie mannen moesten een koude lunch gebruiken, die zij in hun ransels hadden meegenomen en die hoofdzakelijk uit brood en een soort gedroogde, niet onsmakelijke vis bestond.

Het begon al 'n beetje donker te worden, toen Henderson, die vóór het raam had gestaan, dat uitkeek op de vlakte,

een onderdrukte kreet slaakte en op 'n donkere vlek wees, die op de sneeuwvlakte naderde. Raffles bracht dadelijk zijn kijker vóór het oog en riep toen met gedempte stem :

— Daar komen zij aan, vrienden. Zij zijn met hun drieën.

— Maar dan zal het een peulschillette zijn, mylord, riep Henderson uit. Wij kunnen vannacht nog in Londen terug zijn.

— Ik hoop het, James, zei Raffles glimlachend. Nu snel de plank in de vloer en opgepast. Wij moeten hen op het juiste tijdstip overvallen.

De slee, waarin Cole en zijn mannen zaten en die hij zelf mende, naderde snel en binnen tien minuten kon men het rinkelen van de paardebellen duidelijk horen.

De slee hield vlak bij de toren stil en drie mannen sprongen er af, allemaal dicht in pelzen gehuld en grepen houwelen en spaden, die in de slee lagen.

Op aanwijzing van een van hen, die ongetwijfeld Cole was en die een stuk papier in de hand hield, begonnen zijn twee vrienden het puin weg te scheppen, dat op de binnenplaats bij de toren lag, precies op de plek, waar Henderson aan het werk had willen gaan.

Maar de laag sneeuw was dik en de laag puin nog dikker en het was al volkomen donker, toen er eindelijk een gedeelte van het puin was weggeruimd.

Cole stak een toorts aan en scheen bij het licht daarvan iets op de grond te zoeken. Bij dat alles hadden Raffles en zijn makkers voortdurend toegekeken van een van de ramen uit, zorg dragend zelf niet te worden opgemerkt.

Eindelijk scheen Cole te hebben gevonden wat hij zocht. Hij wenkte zijn helpers en niet zonder moeite tilden de drie mannen aan een dikke, verroeste ring een zwaar luik op, dat knersend en piepend open ging. Cole daalde met zijn toorts in het gat af en de twee anderen volgden hem op de voet.

Het rossige licht van de toorts werd snel zwakker en verdween tenslotte totaal.

Maar bijna op hetzelfde ogenblik werd er in het benedenvertrek van de toren gerucht gehoord en toen Raffles het losse stuk in de vloer voorzichtig optilde, zag hij dat er in de bodem van het onderste vertrek een tweede luik geopend werd en dat Cole met zijn fakkel weer verscheen, gevolgd door zijn makkers.

Cole keek weer op zijn stuk papier en het volgende ogenblik begonnen de twee anderen ijverig te graven in een hoek van de torenkamer.

Een kwartier verliep, zonder dat er iets te horen was dan het gerucht, dat de spaden en houwelen maakten bij het graven.

Toen slaakte Cole een woeste kreet van triomf en schreeuwde :

— Daar ligt de schat. Wij hebben hem gevonden.

— Voor mij, klonk een heldere spotkende stem en met de snelheid van een kat liet Raffles zich door de opening in de vloer zakken en sprong in het onderste vertrek, dadelijk gevolgd door Brand en Henderson.

Wat er nu volgde gebeurde zo snel, dat de drie schatgravers gebonden waren, nog vóór zij zich goed en wel bewust waren, wat er eigenlijk met hen gebeurd was.

Toen pas bukte Raffles zich over het gegraven gat in de hoek en haalde met gemak een houten kist te voorschijn, waarvan het deksel maar zwakke weerstand bood aan zijn vaardige hand.

De kist bleek tot de rand gevuld te zijn met gouden munten, losse en gezette diamanten, robijnen en parelen en verder met sieraden van grote waarde.

Raffles richtte zich weer op en zei tot Cole, die wit van woede en wraakzucht was :

— Ik dank u bijzonder, mijnheer Cole, voor de moeite, die u zich voor mij hebt willen geven. Ik geloof wel, dat hier voor een waarde van dertig duizend pond en misschien veel meer bij elkaar is. En wees nu zo goed, vóór ons uit te lopen en probeer geen tegenstand te bieden, want het zou u toch niets baten.

Ik ben John Raffles, dat zal u wel voldoende zijn.

Door Henderson bewaakt, kropen de schatgravers, die letterlijk een kuil voor een ander hadden gegraven, door de onderaardse gang naar buiten, terwijl Brand de fakkel en Raffles de zware kist met de schat droeg. De slee stond nog steeds op dezelfde plek en de drie paarden stonden te slapen.

Raffles tilde de kist in de slee en wendde zich toen weer tot Cole, die hem met blikken vol haat aankeek met de woorden :

— U zult er u in moeten schikken, mijnheer Cole, dat wij u voorgoed van dit vrachtje ontlasten. Ik ben er vast van overtuigd, dat ik het heel wat beter zal gebruiken dan u het ooit zou kunnen of willen doen. En nu blijft ons niets anders over dan afscheid van u te nemen en u onze spijt uit te drukken, dat uw onderneming met zo weinig succes is bekroond. De slee nemen wij mee, want wij staan er beslist niet op, dat u ons al te gauw kunt volgen. In Lodz kunt u zich wel een andere verschaffen, maar dan zullen wij al ver weg zijn. Doorzoekt hun zakken en neemt hun de wapens af, die zij wel bij zich zullen hebben, besloot hij zijn rede.

Dit laatste bevel was gericht tot Brand, die met de vlugheid van een goochelaar snel de zakken van de drie schatgravers doorzocht en daaruit even

zoveel revolvers te voorschijn haalde.

Pas toen dit gebeurd was, greep Raffles de teugels, Brand sprong naast hem en Henderson was de laatste, die in de slee kroop.

De drie teleurgestelde schatgravers moesten het dus aanzien, dat de slee pijlsnel weggleed en toen Henderson nog eens omkeek, zag hij de drie mannen, die ijverig bezig waren, te proberen, elkaar van de touwen te ontdoen, die hen gevangen hielden...

Raffles reed allereerst naar de plek in het bos waar de kleren waren achter gelaten ; de drie mannen vermomden zich en bereikten Kalish net op tijd om daar, in gezelschap van hun kostbare schat, de trein naar Lodz te kunnen nemen, waar zij 's namiddags omstreeks half vijf aankwamen.

Een kwartier later ontving Francis Denison van 'n hem volkomen onbekend familielid, in Australië overleden, op geheimzinnige wijze een legaat van 5.000 pond sterling.

En de vader van Alice scheen hierdoor zozeer onder de indruk te raken, dat hij, weer een week later, zijn toestemming gaf tot het huwelijk van de beide jongelui.

En ook hij beleefde een hele aangename verrassing, want op diezelfde dag ontving hij per aangetekend stuk van onbekende zijde, zijn al verloren gewaand Pools handschrift terug.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Marteltoren

Een kast vol

WILD-WEST-BOEKEN

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Het sombere geheim door E. M. Barker. — 2. Vuisten contra revolvers door Clem Colt. — 3. Grafsteen van een moordenaar. — 4. Schuldig, beide door William Colt MacDonald. — 5. Lasso. — 6. Tot het bittere einde. — 7. De Genadeslag, alle door Gladwell Richardson. — 8. Gangsters van het Westen. — 9. Met vaste hand, beide door F. C. Robertson. — 10. Dynamiet door W.C. Tuttle. — 11. Vergelding door Frank Warner. — 12. Bestemd voor de strop door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. : 67007
Postr. 60092
Gem. Giro
N. 2266